

ROZPORZĄDZENIE RADY

z 21 czerwca 1999 r.

wprowadzające ogólne przepisy dotyczące funduszy strukturalnych

(1260/1999/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 161,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając akceptację Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

a także mając na uwadze co następuje:

- 1) przepisy art. 158 Traktatu mówią, że w celu wzmocnienia swej spójności gospodarczej i społecznej, Wspólnota dąży do zmniejszenia różnic w poziomie rozwoju między poszczególnymi regionami oraz zacofania najmniej uprzywilejowanych regionów lub wysp, w tym obszarów wiejskich; przepisy art. 159 przewidują wspieranie tych działań poprzez fundusze strukturalne, Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) oraz inne dostępne instrumenty finansowe;
- 2) zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rady nr 2052/88/EWG z 24 czerwca 1988 w sprawie zadań i efektywności funduszy strukturalnych oraz ich koordynacji między sobą i między operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innych dostępnych instrumentów finansowych⁵ Rada dokonuje przeglądu tego rozporządzenia na podstawie propozycji Komisji, w terminie do 31 grudnia 1999; w celu poprawy przejrzystości prawodawstwa wspólnotowego zaleca się umieszczenie wszystkich przepisów dotyczących funduszy strukturalnych w ramach jednego rozporządzenia oraz uchylenie rozporządzenia Rady nr 2052/88/EWG oraz rozporządzenia Rady nr 4253/88/EWG z 19 grudnia 1988 ustanawiające przepisy dotyczące wdrażania rozporządzenia nr 2052/88/EWG w sprawie koordynacji działań poszczególnych funduszy strukturalnych z jednej strony oraz koordynacji funduszy z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innych dostępnych instrumentów finansowych z drugiej strony⁶;

¹ Dz.U. WE nr C 176, z 09.06.1998, str. 1.

² Akceptacja wydana 6 maja 1999 (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

³ Dz.U. WE nr C 407, z 28.12.1998, str. 74.

⁴ Dz.U. WE nr C 373, z 02.12.1998, str. 1.

⁵ Dz.U. WE nr L 185, z 15.07.1988, str.9. Rozporządzenie zmienione ostatnio przez rozporządzenie nr 3193/94/WE (Dz.U. WE nr L 337, z 24.12.1994, str. 11).

⁶ Dz.U. WE nr L 374, z 31.12.1988, str. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio przez rozporządzenie nr 3193/94/WE.

- 3) zgodnie z art. 5 protokołu 6 w sprawie specjalnych postanowień dla Celu 6 w ramach funduszy strukturalnych w Finlandii oraz Szwecji, dołączonego do Aktu Przystąpienia Austrii, Finlandii oraz Szwecji, postanowienia tego protokołu powinny zostać poddane przeglądowi przed końcem 1999 roku, jednocześnie z rozporządzeniem nr 2052/88/EWG;
- 4) w celu zwiększenia koncentracji i uproszczenia operacji funduszy strukturalnych liczba celów priorytetowych powinna zostać zmniejszona w porównaniu z rozporządzeniem nr 2052/88/EWG; cele te powinny zostać ponownie zdefiniowane jako promowanie rozwoju i strukturalnego dostosowania regionów opóźnionych w rozwoju, przekształcenia ekonomiczne i społeczne oraz zmiana profilu polityki społecznej na obszarach z trudnościami strukturalnymi oraz dostosowanie i modernizacja polityk i systemów edukacyjnych, szkoleniowych oraz w zakresie zatrudnienia;
- 5) w swoich działaniach zmierzających do wzmocnienia spójności ekonomicznej i społecznej Wspólnota stara się promować harmonijny i zrównoważony rozwój działalności gospodarczej, wysoki poziom zatrudnienia, równe traktowanie kobiet i mężczyzn oraz wysoki poziom ochrony i poprawy stanu środowiska; wysiłki te powinny w szczególności włączać w proces przygotowywania i wdrażania operacji funduszy strukturalnych wymogi ochrony środowiska, a także służyć eliminowaniu nierówności i promowaniu równego traktowania kobiet i mężczyzn; operacje funduszy mogą także przyczyniać się do zwalczania wszelkich form dyskryminacji na gruncie rasy, pochodzenia etnicznego, niepełnosprawności lub wieku, w szczególności za pomocą oceny potrzeb, zachęt finansowych oraz poszerzonego partnerstwa;
- 6) rozwój kulturalny, jakość środowiska naturalnego i antropogenicznego, jakościowy i kulturowy wymiar życia, a także rozwój turystyki przyczyniają się do gospodarczego i społecznego wzrostu atrakcyjności regionów, o tyle o ile zachęcają one do tworzenia zrównoważonego zatrudnienia;
- 7) Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (ERDF) przyczynia się przede wszystkim do osiągnięcia celu polegającego na promowaniu rozwoju i przekształcenia strukturalnego regionów opóźnionych w rozwoju oraz gospodarczego i społecznego przekształcenia obszarów z trudnościami strukturalnymi;
- 8) zadania Europejskiego Funduszu Społecznego (ESF) powinny być dostosowane w celu uwzględnienia i wdrażania europejskiej strategii zatrudnienia;
- 9) strukturalne aspekty wspólnej polityki rybołówstwa zostały włączone jako pełnoprawna polityka strukturalna do zasad rządzących funduszami strukturalnymi od roku 1993; wdrażanie poprzez Finansowy Instrument Wspierania Rybołówstwa (FIFG) w ramach Funduszy Strukturalnych powinno być kontynuowane; zważywszy że pomoc z FIFG w ramach Celu 1 powinna tworzyć część programowania tego Celu, natomiast pomoc poza Celem 1 powinna być przedmiotem jednolitego programu w każdym państwie członkowskim;
- 10) Wspólnota podjęła reformę wspólnej polityki rolnej, która zawiera działania strukturalne i towarzyszące, służące rozwojowi obszarów wiejskich; w tym kontekście sekcja „Orientacja” Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EAGGF) powinna w dalszym ciągu przyczyniać się do osiągnięcia celu priorytetowego polegającego na rozwoju i strukturalnym dopasowaniu regionów opóźnionych w rozwoju poprzez poprawę efektywności struktur produkcji, przetwórstwa i marketingu produktów rolnych i leśnych oraz rozwijanie potencjału lokalnego na obszarach wiejskich; sekcja „Gwarancji” EAGGF przyczynia się do osiągnięcia celu priorytetowego polegającego na gospodarczej i społecznej konwersji obszarów z trudnościami strukturalnymi, zgodnie z rozporządzeniem nr 1257/1999/WE z 17 maja 1999 w sprawie pomocy dla rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EAGGF), zmieniającym i uchylającym niektóre rozporządzenia⁷;

⁷ Dz.U. WE nr L 160, z 26.06.1999, str. 80.

- 11) szczególne zasady odnoszące się do każdego z Funduszy mają zostać przedstawione w decyzjach wykonawczych, przyjętych stosownie do artykułów 37, 148 i 162 Traktatu;
- 12) sprecyzowane powinny zostać kryteria wyznaczania regionów i obszarów kwalifikujących się; w tym celu właściwe jest, aby identyfikacja regionów i obszarów priorytetowych na poziomie Wspólnoty oparta była na wspólnym systemie klasyfikacji regionów, zwanym "Nomenklaturą Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS)", ustanowionym przez Urząd Statystyczny Wspólnot Europejskich we współpracy z krajowymi instytutami statystycznymi;
- 13) jako regiony opóźnione w rozwoju powinny być określane te, w których PKB na głowę mieszkańca jest niższy od 75% średniej dla Wspólnoty; dla zapewnienia efektywnej koncentracji pomocy, Komisja powinna ściśle stosować to kryterium, korzystając z obiektywnych danych statystycznych; najbardziej oddalone regiony oraz obszary o bardzo niskiej gęstości zaludnienia objęte Celem 6, dołączonym do Aktu Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji na okres od 1995 do 1999 roku, również powinny zostać objęte Celem 1 w ramach niniejszego rozporządzenia;
- 14) obszary przechodzące konwersję gospodarczą i społeczną powinny być określane jako te, które obejmują obszary przechodzące zmiany społeczno-gospodarcze w sektorze przemysłowym i usługowym, upadające obszary wiejskie, obszary miejskie znajdujące się w trudnej sytuacji oraz obszary zależne od rybołówstwa objęte kryzysem; pomoc ta powinna być właściwie skoncentrowana na najpoważniej dotkniętych obszarach Wspólnoty; obszary te powinny zostać wyznaczone przez Komisję, działającą w oparciu o propozycje państw członkowskich i w ścisłej z nimi współpracy;
- 15) dla zapewnienia wspólnotowego charakteru operacji funduszy, obszary przechodzące zmiany społeczno-gospodarcze w sektorze przemysłowym i upadające obszary wiejskie w możliwie najszerszym stopniu powinny zostać wyznaczone w oparciu o obiektywne wskaźniki, stosowane na poziomie Wspólnoty; ludność objęta przez ten cel priorytetowy, biorąc Wspólnotę jako całość, powinna obejmować około 10% ludności Wspólnoty w przypadku obszarów przemysłowych, 5% w przypadku obszarów wiejskich, 2% w przypadku obszarów miejskich i 1% w przypadku obszarów rybołówstwa; dla zagwarantowania sprawiedliwego udziału każdego państwa członkowskiego w kompleksowych wysiłkach zmierzających do koncentracji, maksymalna możliwa redukcja ludności objętej Celem 2 w roku 2006, określonym w niniejszym rozporządzeniu, nie może przekraczać jednej trzeciej w porównaniu z ludnością objętą Celem 2 i 5b w roku 1999, określonym w rozporządzeniu nr 2052/88/EWG;
- 16) w celu skutecznego programowania, regiony opóźnione w rozwoju, których PKB na głowę mieszkańca jest mniejszy od 75% średniej dla Wspólnoty, powinny być takie same jak obszary wspomagane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu, przy uwzględnieniu wszelkich szczególnych działań przyjętych na rzecz najbardziej oddalonych regionów (zamorskie departamenty Francji, Azory, Madera, Wyspy Kanaryjskie) zgodnie z art. 299 ust. 2 Traktatu; analogicznie obszary przechodzące zmiany gospodarcze i społeczne powinny w dużym stopniu odpowiadać obszarom wspomagany przez państwa członkowskie zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu; celem Wspólnoty powinien być wzrost spójności na zakończenie okresu 2000-2006 w odniesieniu do ich obecnej sytuacji poprzez odpowiednie wysiłki państw członkowskich;
- 17) cel dostosowania i modernizacji polityk i systemów edukacji, szkolenia i zatrudnienia ma stwarzać warunki do pomocy finansowej w regionach i obszarach nie objętych Celem 1; Cel 3 ma także stanowić punkt odniesienia w celu zapewnienia spójności ze wszystkimi operacjami związanymi z zasobami ludzkimi w danym państwie członkowskim;

- 18) wsparcie Europejskiego Funduszu Socjalnego w ramach Celu 2 powinno mieć formę regionalnych i lokalnych działań, odnoszących się do specyficznej sytuacji w każdym z obszarów objętych Celem 2 i koordynowanych z interwencjami innych funduszy strukturalnych; każdy wkład ESF w jednolity dokument programowy dla Celu 2 musi mieć wystarczającą wielkość, uzasadniającą jego osobne zarządzanie, dlatego nie powinien być on mniejszy niż 5% całkowitego wkładu funduszy strukturalnych;
- 19) regiony objęte przez cel priorytetowy w roku 1999, które już nie spełniają odpowiednich kryteriów powinny otrzymywać zmniejszającą się stopniowo pomoc przejściową; pomoc ta w roku 2000 powinna być niższa niż w roku 1999;
- 20) powinna istnieć klauzula w sprawie alokacji poszczególnych części dostępnych środków; środki te powinny być alokowane rocznie i być skoncentrowane w regionach opóźnionych w rozwoju, w tym również w regionach otrzymujących pomoc przejściową;
- 21) całkowite roczne wpływy państwa członkowskiego z funduszy strukturalnych w ramach niniejszego rozporządzenia - włącznie z pomocą otrzymywaną z Funduszu Spójności - powinny być limitowane w zależności od zdolności absorpcyjnej kraju;
- 22) Komisja w oparciu o odpowiednie, obiektywne kryteria powinna dokonać orientacyjnych alokacji dostępnych zobowiązań dla każdego celu priorytetowego; 4% środków alokowanych w ten sposób na rzecz państw członkowskich powinno być alokowanych przez Komisję w połowie wyznaczonego okresu; w uznaniu szczególnych wysiłków dla procesu pokojowego w Irlandii Północnej, program PEACE powinien być kontynuowany do roku 2004; dla szwedzkich regionów NUTS II, nie objętych listą, o której mowa w art. 3 ust. 2 i spełniających kryteria określone w art. 2 protokołu 6 do Aktu Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii powinien zostać ustanowiony specjalny program pomocowy na okres 2000-2006;
- 23) 5,35% wszystkich dostępnych środków powinno być przeznaczone na inicjatywy Wspólnoty, a 0,65% na działania innowacyjne i pomoc techniczną;
- 24) dla celów programowania środki dostępne dla funduszy strukturalnych powinny być indeksowane o stały wskaźnik, a jeśli zajdzie taka potrzeba, przed 31 grudnia 2003 powinno być dokonane techniczne dostosowanie niniejszej indeksacji;
- 25) główne zasady reformy funduszy strukturalnych z roku 1988 powinny mieć dalej zastosowanie w stosunku do funduszy do roku 2006; zebrane doświadczenie wskazuje na potrzebę zmian, które uprością i uczynią te zasady bardziej przejrzystymi; efektywność powinna w szczególności być uznana za zasadę fundamentalną;
- 26) jeżeli operacje funduszy strukturalnych mają być efektywne i przejrzyste, obowiązki państw członkowskich i Komisji powinny być precyzyjnie zdefiniowane; obowiązki te powinny być wyszczególnione dla każdego etapu programowania, monitorowania, oceny i nadzoru; zgodnie z zasadą subsydiarności, i bez uszczerbku dla kompetencji Komisji, wdrażanie i monitorowanie pomocy powinno być zasadniczo zadaniem państw członkowskich;
- 27) działania Wspólnoty powinny być komplementarne lub stanowić wkład do działań podejmowanych przez państwa członkowskie; w celu zagwarantowania znaczącej wartości dodanej należałoby wzmocnić partnerstwo; dotyczy to władz regionalnych i lokalnych, innych właściwych władz, w tym władz odpowiedzialnych za środowisko i promowanie równego traktowania kobiet i mężczyzn, partnerów gospodarczych i społecznych oraz innych właściwych organów; w proces przygotowania, monitorowania i oceny pomocy powinny zostać włączeni odpowiedni partnerzy;

- 28) proces programowania powinien być określony od pierwotnej koncepcji do beneficjenta końcowego i wspomagany w państwach członkowskich poprzez szerokie, indykatywne wytyczne dotyczące odpowiednich i uzgodnionych polityk Wspólnoty w nawiązaniu do funduszy strukturalnych, przygotowane przez Komisję;
- 29) programowanie powinno zapewnić wzajemną koordynację funduszy strukturalnych oraz koordynację z innymi dostępnymi instrumentami finansowymi i EBI; niniejsza koordynacja dotyczy także łączenia subwencji i pożyczek;
- 30) działania funduszy i operacje przez nie finansowane muszą być zbieżne z innymi politykami Wspólnoty i prawodawstwem wspólnotowym, oraz muszą zostać określone szczegółowe przepisy w tym zakresie; w tym obszarze operacje mające na celu rozpowszechnianie i wykorzystywanie rezultatów badań i rozwoju technologicznego, prowadzonych w kontekście funduszy strukturalnych muszą gwarantować ochronę praw związanych z otrzymywaniem i wykorzystywaniem wiedzy i muszą być prowadzone zgodnie ze wspólnotowymi zasadami w dziedzinie konkurencji;
- 31) powinny zostać określone prostsze kryteria i szczegółowe zasady weryfikacji i wdrażania zasady dodatkowości;
- 32) system programowania powinien zostać uproszczony poprzez ustanowienie jednolitego, siedmioletniego okresu programowania; w tym celu formy i liczba programów pomocy powinna być ograniczona i zwyczajowo składać się z jednolitej, zintegrowanej pomocy dla każdego regionu, poprzez uznanie jednolitych dokumentów programowych za normę dla celów priorytetowych oraz poprzez włączenie dużych projektów i grantów globalnych do pozostałych form pomocy;
- 33) w celu wzmocnienia zintegrowanego podejścia do rozwoju, przy uwzględnieniu specyficznych cech danego regionu, powinny zostać podjęte kroki mające na celu zapewnienie spójności między operacjami różnych funduszy a politykami Wspólnoty, strategią na rzecz zatrudnienia, politykami społecznymi i gospodarczymi państw członkowskich oraz politykami regionalnymi państw członkowskich;
- 34) w celu przyspieszenia i uproszczenia procedur programowania, obowiązki Komisji powinny być oddzielone od obowiązków państw członkowskich; zatem można założyć, że Komisja, działając w oparciu o propozycję państw członkowskich, przyjmie strategię i priorytety rozwoju, które będą wpływać na programowanie, jak również na wielkość udziału finansowego Wspólnoty i rozwiązania implementacyjne powiązane z nimi, podczas gdy państwa członkowskie mają podjąć decyzję w sprawie ich stosowania; należy także sprecyzować treść różnych form pomocy;
- 35) takie zdecentralizowane wdrażanie operacji funduszy strukturalnych winno zapewniać wystarczające gwarancje co do szczegółów i jakości wdrażania, rezultatów operacji i ich oceny oraz właściwego zarządzania finansowego i jego nadzoru;
- 36) Komisja, w określonych sytuacjach w porozumieniu z EBI, powinna zatwierdzać duże projekty inwestycyjne, których wielkość finansowa przekracza określoną sumę, mając na uwadze ocenę ich oddziaływania i proponowane wykorzystanie środków Wspólnoty;
- 37) powinna istnieć klauzula w sprawie operacji pozostających w interesie Wspólnoty, prowadzonych z inicjatywy Komisji w celu uzupełnienia operacji wdrażanych w ramach celów priorytetowych;
- 38) powyższe inicjatywy Wspólnoty powinny być skoncentrowane na promowaniu współpracy przygranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej (Interreg), gospodarczej i społecznej rewitalizacji miast i przedmieść dotkniętych kryzysem (URBAN), w obu przypadkach

finansowanych z ERDF, rozwoju obszarów wiejskich (LEADER), finansowanym z Sekcji Orientacji EAGGF oraz rozwoju zasobów ludzkich w kontekście równych szans (EQUAL), finansowanym z ESF; promowanie współpracy przygranicznej – w szczególności w perspektywie rozszerzenia, współpracy transnarodowej i międzyregionalnej - nabiera w tym kontekście szczególnego znaczenia; niezbędne jest wzmocnienie koordynacji współpracy przygranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej z działaniami ustanowionymi w kontekście rozporządzenia Rady nr 3906/89/EWG⁸, rozporządzenia Rady nr 1279/96/Euratom/WE⁹ i rozporządzenia Rady nr 1488/96/WE¹⁰, biorąc pod uwagę rozszerzenie Unii Europejskiej i partnerstwo Europa-region śródziemnomorski; w ramach programu EQUAL należy poświęcić właściwą uwagę społecznej i zawodowej integracji osób ubiegających się o azyl;

- 39) fundusze strukturalne powinny wspierać studia, projekty pilotażowe i wymianę doświadczeń w celu promowania innowacyjnego podejścia i praktyk poprzez proste i przejrzyste wdrażanie;
- 40) w celu wzmocnienia efektu dźwigni środków Wspólnoty poprzez możliwie najszersze wykorzystanie prywatnych źródeł finansowania i dla lepszego uwzględniania dochodowości projektów, formy pomocy dostępnej z funduszy strukturalnych powinny być różnorodne, a wielkość pomocy zróżnicowana, w celu promowania interesu Wspólnoty, zachęcania do wykorzystania szerokiego wachlarza środków finansowych i ograniczenia udziału Funduszy poprzez zachęcanie do korzystania z odpowiednich form pomocy; w tym celu ustalone zostaną zredukowane wielkości interwencji w przypadku inwestycji w przedsiębiorstwach oraz projektów infrastrukturalnych generujących znaczny dochód; dla celów niniejszego rozporządzenia przyjęto, że znaczny dochód netto powinien być tymczasowo określony jako dochód przekraczający przynajmniej 25% kosztu całkowitego danej inwestycji;
- 41) zgodnie z zasadą subsydiarności, o ile Wspólnota nie sformułowała podobnych przepisów, odpowiednie przepisy krajowe powinny odnosić się do zasad dotyczących kwalifikujących się wydatków, aczkolwiek mogą zostać one sformułowane przez Komisję w sytuacji, gdy są one niezbędne w celu jednolitego i sprawiedliwego wdrażania funduszy strukturalnych na obszarze Wspólnoty; powinny zostać zdefiniowane początkowe i końcowe daty kwalifikowania się wydatków oraz należy założyć, że projekty inwestycyjne nie mogą podlegać znacznym modyfikacjom; zważywszy że w celu zapewnienia efektywności i długotrwałego oddziaływania pomocy ze strony funduszy, całość lub część pomocy z funduszu powinna pozostać przypisana do operacji tylko w sytuacji, gdy jej charakter lub warunki wdrażania nie podlegają znacznym modyfikacjom, które mogłyby spowodować odejście wspieranej operacji od jej pierwotnych celów;
- 42) zasady i procedury dokonywania zobowiązań i płatności powinny ulec uproszczeniu; w tym celu zobowiązania budżetowe powinny być dokonywane raz w roku zgodnie z wieloletnią perspektywą finansową oraz finansowym planem pomocy, natomiast płatności powinny być dokonywane w formie zaliczki, po której następuje zwrot faktycznie poniesionych kosztów; zgodnie z ustalonym prawem zwyczajowym, wszelkie procenty od płatności zaliczkowych powinny być traktowane jako środki danego państwa członkowskiego, a w celu wzmocnienia oddziaływania funduszy, powinny być one alokowane na ten sam cel, na który była przeznaczona zaliczka;
- 43) właściwe zarządzanie finansowe powinno być zapewnione przez wymóg, że wydatki mają być należycie uzasadnione i poświadczone, a także poprzez powiązanie płatności ze zgodnością z

⁸ Dz.U. WE nr L 375, z 23.12.1989, str. 11(PHARE). Rozporządzenie zmienione ostatnio przez rozporządzenie Rady nr 753/96/WE (Dz.U. WE nr L 103, z 26.04.1996, str. 5).

⁹ Dz.U. WE nr L 165, 4.07.1996, str. 1 (TACIS)

¹⁰ Dz.U. WE nr L 189, z 30.07.1996, str. 1 (MEDA). Rozporządzenie zmienione ostatnio przez rozporządzenie Rady nr 780/98/WE (Dz.U. WE nr L 113, z 15.04.1998, str. 2).

zasadniczymi obowiązkami w zakresie monitorowania programowania, kontroli finansowej oraz stosowania prawa wspólnotowego;

- 44) w celu zapewnienia właściwego zarządzania środkami wspólnotowymi, ulepszone powinno zostać prognozowanie i wdrażanie wydatków; zważywszy że w tym celu państwa członkowskie powinny regularnie przysyłać Komisji swoje prognozy wykorzystania środków wspólnotowych, a wszelkie opóźnienia w zakresie wdrażania finansowego powinny spowodować zwrot zaliczek i automatyczne anulowanie zobowiązań;
- 45) w okresie przejściowym od 1 stycznia 1999 do 31 grudnia 2001 wszelkie odniesienia do euro powinny być zasadniczo traktowane jako odniesienia do euro jako jednostki monetarnej, zgodnie z drugim zdaniem art. 2 rozporządzenia Rady nr 974/98/WE z 3 maja 1998 w sprawie wprowadzenia euro;
- 46) jednym ze sposobów zapewnienia efektywności operacji funduszy strukturalnych jest skuteczne monitorowanie; monitorowanie powinno zostać udoskonalone, a odpowiedzialność w tym obszarze lepiej zdefiniowana; należy w szczególności funkcje zarządzania oddzielić od funkcji monitorowania;
- 47) dla każdej formy pomocy¹¹ istnieć powinna jedna instytucja zarządzająca ze zdefiniowanymi obowiązkami; obowiązki te powinny przede wszystkim obejmować zbieranie danych o rezultatach i ich przekazywanie Komisji, zapewnienie właściwego zarządzania finansowego, organizowanie ocen i wypełnianie zobowiązań związanych z promocją i prawem wspólnotowym; stosownie do tego Komisja i instytucja zarządzająca powinny odbywać regularne spotkania służące monitorowaniu pomocy;
- 48) należy ustalić, że komitety monitorujące są ciałami mianowanymi przez państwo członkowskie, odpowiedzialnymi za nadzorowanie pomocy, kontrolowanie zarządzania pomocą przez instytucję zarządzającą, zapewnienie zgodności z własnymi wytycznymi i zasadami wdrażania oraz dokonywanie przeglądu ocen;
- 49) wskaźniki i roczne raporty o wdrażaniu są niezbędne dla monitorowania i powinny być one lepiej zdefiniowane, tak aby w wiarygodny sposób odzwierciedlać postęp programów pomocy i jakość programowania;
- 50) w celu zagwarantowania skutecznego i prawidłowego wdrażania, zobowiązania państw członkowskich w zakresie systemów zarządzania i nadzoru, poświadczania wydatków, a także zapobiegania, wykrywania i korygowania nieprawidłowości, a także naruszeń prawa wspólnotowego powinny zostać sformułowane;
- 51) bez uszczerbku dla obowiązków Komisji odnośnie kontroli finansowej, współpraca między państwami członkowskimi a Komisją w tym zakresie powinna zostać ulepszona, w szczególności poprzez przepis o regularnych konsultacjach państw członkowskich i Komisji, służących omówieniu działań podjętych przez państwa członkowskie i zezwoleniu Komisji na zwracanie się o podjęcie działań naprawczych, o ile okażą się one konieczne;
- 52) odpowiedzialność państw członkowskich za znajdowanie i korygowanie nieprawidłowości i naruszeń, jak również Komisji, w sytuacji gdy państwa członkowskie nie spełniają swych zobowiązań, powinna być wyszczególniona;

¹¹ Definicja pomocy: patrz art. 9

- 53) efektywność i oddziaływanie operacji funduszy strukturalnych zależy także od lepszej i dokładniejszej oceny; powinny zostać sformułowane obowiązki państw członkowskich i Komisji w tym zakresie, jak również rozwiązania gwarantujące wiarygodność oceny;
- 54) programy pomocowe powinny być oceniane w celu ich przygotowania, dokonania przeglądu w połowie okresu programowania oraz oszacowania ich oddziaływania, a proces oceny powinien zostać włączony do monitorowania pomocy; w tym celu powinny zostać określone cele i treść każdego etapu oceny, a ocena sytuacji w odniesieniu do sytuacji społecznej i gospodarczej, środowiska i równego traktowania kobiet i mężczyzn powinna być respektowana;
- 55) ocena w połowie okresu programowania i zachowanie części pierwotnych środków w formie rezerwy umożliwia alokowanie dodatkowych środków w każdym państwie członkowskim w oparciu o dotychczasowe rezultaty wdrażania; tego typu alokacje powinny być oparte o proste, obiektywne i przejrzyste kryteria, które odzwierciedlają skuteczność i jakość zarządzania i wykonania finansowego;
- 56) co trzy lata ma być przedstawiany raport na temat osiągniętego postępu w zakresie spójności gospodarczej i społecznej, który powinien zawierać analizę sytuacji regionów Wspólnoty oraz ich rozwoju gospodarczego i społecznego;
- 57) w trosce o dobrze funkcjonujące partnerstwo i właściwą promocję pomocy wspólnotowej, przekazywana powinna być jak najszersza informacja i reklama na jej temat; władze odpowiedzialne za zarządzanie pomocą powinny być odpowiedzialne za ten aspekt, jak również za informowanie Komisji o podjętych działaniach;
- 58) powinny zostać określone zasady funkcjonowania komitetów powołanych w celu wspomagania Komisji przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia;
- 59) powinny zostać określone szczegółowe, przejściowe postanowienia, które umożliwią przygotowanie nowego programowania natychmiast po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia i które zagwarantują, że pomoc dla państw członkowskich nie będzie przerwana w trakcie przygotowywania regionalnych planów rozwoju i programów pomocy zgodnie z nowym systemem.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZASADY OGÓLNE

ROZDZIAŁ I

CELE I ZADANIA

Artykuł 1

Cele

Działania Wspólnoty realizowane poprzez Fundusze Strukturalne, Fundusz Spójności, Sekcję Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, Europejski Bank Inwestycyjny i

inne dostępne instrumenty finansowe powinny wspierać osiągnięcie ogólnych celów zawartych w art. 158 i 160 Traktatu. Fundusze Strukturalne, Europejski Bank Inwestycyjny oraz inne dostępne instrumenty finansowe powinny przyczyniać się w odpowiedni sposób do osiągnięcia następujących trzech priorytetów:

1. Promowania rozwoju i dostosowań strukturalnych w regionach słabiej rozwiniętych, zwanego dalej „Celem 1”
2. Wspierania gospodarczej i społecznej konwersji obszarów stojących w obliczu problemów strukturalnych, zwanego dalej „Celem 2”;
3. Wspierania adaptacji i modernizacji polityk i systemów kształcenia, szkolenia i zatrudnienia, zwanego dalej „Celem 3”. W ramach tego Celu powinna być dostarczana pomoc finansowa w obszarach nie objętych Celem 1, i powinien on stanowić strategiczny układ odniesienia dla wszelkich działań służących rozwojowi zasobów ludzkich na terenie kraju, bez naruszenia specyficznych cech każdego regionu.

Przy realizacji tych celów, Wspólnota powinna przyczyniać się do harmonijnego i zrównoważonego rozwoju działalności gospodarczej, rozwoju zatrudnienia i zasobów ludzkich, ochrony i poprawy stanu środowiska oraz eliminowania nierówności i promowania równego traktowania kobiet i mężczyzn.

Artykuł 2

Środki i zadania

1. Dla potrzeb niniejszego rozporządzenia, „Fundusze Strukturalne” powinny oznaczać Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (ERDF), Europejski Fundusz Społeczny (ESF), Sekcję Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EAGGF) oraz Finansowy Instrument Orientacji Rybołówstwa (FIFG), zwane dalej „funduszami”.
2. Zgodnie z art. 33, 146 i 160 Traktatu, fundusze powinny przyczyniać się, każdy zgodnie ze szczegółowymi przepisami regulującymi ich działalność, do osiągnięcia Celów 1, 2 i 3:
 - a. Cel 1: ERDF, ESF, Sekcja Orientacji EAGGF i FIFG
 - b. Cel 2: ERDF i ESF
 - c. Cel 3: ESF
3. FIFG powinien wspierać działania strukturalne w sektorze rybołówstwa poza regionami Celu 1 zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 1263/1999/WE z 21 czerwca 1999 w sprawie Finansowego Instrumentu Orientacji Rybołówstwa.

Sekcja Orientacji EAGGF powinna przyczyniać się do osiągnięcia Celu 2 zgodnie z rozporządzeniem nr 1257/1999/WE.

4. Fundusze powinny przyczyniać się do finansowania inicjatyw Wspólnoty oraz wspierania działań innowacyjnych i pomocy technicznej.

Działania w zakresie pomocy technicznej powinny być prowadzone w ramach programowania określonego w art. 13-27, lub z inicjatywy Komisji w ramach art. 23.

5. Pozostałe środki budżetu Wspólnoty, które mogą zostać wykorzystane dla osiągnięcia celów określonych w art. 1 to w szczególności środki przeznaczone na inne działania strukturalne oraz Fundusz Spójności.

Komisja i państwa członkowskie powinny zapewnić zgodność operacji Funduszy z innymi politykami wspólnotowymi, w szczególności w obszarze zatrudnienia, równego traktowania kobiet i mężczyzn, polityki socjalnej i szkolenia zawodowego, wspólnej polityki rolnej, transportu, energii i sieci transeuropejskich, jak również włączenia wymogów ochrony środowiska przy określaniu i wdrażaniu operacji Funduszy.

6. EBI powinien współpracować przy osiąganiu celów określonych w art. 1, zgodnie z procedurami określonymi w jego statucie.

Inne dostępne instrumenty finansowe, które mogą przyczyniać się, zgodnie ze szczegółowymi przepisami określającymi ich funkcjonowanie, do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 1, obejmują Europejski Fundusz Inwestycyjny oraz Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom) (pożyczki, gwarancje), zwane „innymi instrumentami finansowymi”.

ROZDZIAŁ II

GEOGRAFICZNY ZASIĘG CELÓW PRIORYTETOWYCH

Artykuł 3

Cel 1

1. Regiony objęte Celem 1 to regiony zdefiniowane na poziomie II Nomenklatury Jednostek Terytorialnych dla Celów Statystycznych (NUTS II), których PKB na głowę mieszkańca, mierzony parytetem siły nabywczej i obliczony na podstawie danych Wspólnoty za ostatnie trzy lata, dostępnych w dniu 26 marca 1999, jest niższy od 75% średniej dla Wspólnoty.

Regiony najbardziej oddalone (departamenty zamorskie Francji, Azory, Wyspy Kanaryjskie, Madera), które wszystkie znajdują się poniżej progu 75%, jak również obszary kwalifikujące się do Celu 6 w okresie od 1995 do 1999 r. zgodnie z Protokołem 6 do Aktu Akcesji Austrii, Finlandii i Szwecji powinny być również objęte tym Celem.

2. Komisja przygotowuje listę regionów objętych Celem 1 ściśle według brzmienia ust. 1 akapit pierwszy, bez wpływu na przepisy art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 4, akapit drugi. Lista ta będzie obowiązywać przez siedem lat, licząc od 1 stycznia 2000.

Artykuł 4

Cel 2

1. Regiony objęte Celem 2 to regiony borykające się z problemami strukturalnymi, których społeczno-gospodarcza konwersja ma być wspierana zgodnie z art. 1 ust. 2, i których ludność lub obszar jest wystarczająco duże. Powinny one obejmować w szczególności obszary przechodzące zmiany społeczno-gospodarcze w sektorze przemysłowym i usługowym, upadające obszary wiejskie, obszary miejskie znajdujące się w trudnej sytuacji oraz objęte kryzysem obszary zależne od rybołówstwa.

2. Komisja i państwa członkowskie powinny starać się zapewnić skoncentrowanie pomocy w obszarach najsilniej dotkniętych i na najbardziej odpowiednim poziomie geograficznym. Liczba ludności na obszarach, o których mowa w ust. 1 nie powinna przekraczać 18% całkowitej ludności Wspólnoty. Stosownie do tego, Komisja powinna opracować limit ludnościowy dla każdego państwa członkowskiego na podstawie następujących czynników:

- a) całkowitej liczby ludności w obszarach NUTS III w każdym z państw członkowskich, spełniających kryteria, o których mowa w ust. 5-6;
- b) ostrości problemów strukturalnych na poziomie krajowym w każdym państwie członkowskim w porównaniu z innymi państwami członkowskimi. Powyższa ostrość problemów powinna być określana na podstawie całkowitego bezrobocia i bezrobocia długoterminowego poza regionami kwalifikującymi się do Celu 1;
- c) potrzeby zagwarantowania sprawiedliwego udziału każdego państwa członkowskiego w wysiłku związany z koncentracją, określoną w niniejszym akapicie; maksymalne zmniejszenie liczby ludności objętej przez Cel 2 nie powinno przekraczać 1/3 w porównaniu z liczbą ludności objętą przez Cele 2 oraz 5b w 1999 roku, określone w rozporządzeniu nr 2052/88/EWG.

Komisja powinna dostarczyć państwom członkowskim wszelkich dostępnych informacji na temat kryteriów określonych w ust. 5 i 6.

3. W zależności od limitów, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie powinny zaproponować Komisji listę znaczących obszarów reprezentujących:

- a) regiony na poziomie NUTS III lub obszary najsilniej dotknięte w obrębie tych regionów, które spełniają kryteria określone w ust. 5 lub w ust. 6;
- b) obszary spełniające kryteria, o których mowa w ust. 7, lub kryteria, o których mowa w ust. 8, lub szczególne kryteria państw członkowskich, o których mowa w ust. 9.

Państwa członkowskie powinny dostarczyć na najbardziej odpowiednim poziomie geograficznym statystyk i innych informacji, które pozwolą Komisji na ocenę tych propozycji.

4. Na podstawie informacji, o której mowa w ust. 3, Komisja, w ścisłej współpracy z danym państwem członkowskim, powinna przygotować listę obszarów kwalifikujących się w ramach Celu 2, przy odpowiednim uwzględnieniu priorytetów krajowych, bez naruszenia przepisów art. 6 ust. 2.

Obszary spełniające kryteria wymienione w art. 5-6 muszą skupiać przynajmniej 50% liczby ludności objętej Celem 2 w każdym państwie członkowskim, chyba że specyficzne warunki uzasadniają inny podział.

5. Obszary przechodzące zmiany społeczno-gospodarcze, o których mowa w ust. 1, powinny stanowić lub należeć do jednostki terytorialnej poziomu NUTS III i spełniać następujące warunki:

- a) średnia stopa bezrobocia przez ostatnie trzy lata wyższa od średniej dla Wspólnoty;
- b) udział zatrudnionych w przemyśle równy lub wyższy od średniej dla Wspólnoty w każdym roku począwszy od 1985 r.;
- c) obserwowany spadek zatrudnienia w przemyśle w porównaniu z rokiem odniesienia, wybranym zgodnie z punktem b).

6. Obszary wiejskie, o których mowa w ust. 1, muszą stanowić lub należeć do jednostki terytorialnej poziomu NUTS III i spełniać następujące warunki:
 - a) albo gęstość zaludnienia mniejsza niż 100 osób na km², albo udział zatrudnienia w rolnictwie równy lub wyższy niż dwukrotność średniej dla Wspólnoty w każdym roku począwszy od 1985 roku;
 - b) albo średnia stopa bezrobocia w ciągu ostatnich trzech lat wyższa od średniej dla Wspólnoty, albo zmniejszanie się populacji od 1985 r.
7. Obszary miejskie, o których mowa w ust. 1 powinny oznaczać gęsto zaludnione obszary, które również spełniają przynajmniej jedno z poniższych kryteriów:
 - a) stopa długotrwałego bezrobocia wyższa od średniej dla Wspólnoty;
 - b) wysoki poziom ubóstwa, w tym złe warunki mieszkaniowe;
 - c) szczególnie zanieczyszczone środowisko;
 - d) wysoki poziom przestępczości;
 - e) niski poziom wykształcenia ludności.
8. Obszary zależne od rybołówstwa, o których mowa w ust. 1 powinny oznaczać obszary przybrzeżne, w których udział zatrudnienia w sektorze rybołówstwa jest znaczny, i które stoją w obliczu strukturalnych problemów społeczno-gospodarczych związanych z restrukturyzacją sektora rybołówczego, która spowoduje znaczące ograniczenie miejsc pracy w tym sektorze.
9. Pomoc Wspólnoty może zostać rozciągnięta na obszary, których liczba ludności lub powierzchnia są znaczące i które kwalifikują się do jednej z poniższych kategorii:
 - a) obszary spełniające kryteria określone w ust. 5, które sąsiadują z obszarem przemysłowym, obszary spełniające kryteria określone w ust. 6, które sąsiadują z obszarem wiejskim, obszary spełniające kryteria określone w ust. 5 lub 6, które sąsiadują z regionem objętym Celem 1;
 - b) obszary wiejskie z problemami społeczno-gospodarczymi wynikającymi albo ze starzenia się albo zmniejszania się liczby ludności czynnej zawodowo w rolnictwie;
 - c) obszary stojące w obliczu lub zagrożone poważnymi problemami strukturalnymi wskutek istotnych, weryfikowalnych okoliczności, lub wysokim poziomem bezrobocia wynikającym z trwającej lub planowanej restrukturyzacji jednej lub więcej gałęzi w sektorze rolnym, przemysłowym lub usługowym.
10. Każdy obszar może kwalifikować się do wsparcia tylko w ramach jednego z Celów: Celu 1 lub 2.
11. Lista obszarów będzie obowiązywać przez siedem lat począwszy od 1 stycznia 2000 r.

Jeżeli w regionie występuje poważny kryzys, Komisja, działając w oparciu o propozycję państwa członkowskiego, może zmienić listę obszarów w roku 2003, zgodnie z ust. 1-10, bez zwiększania proporcji ludności w ramach każdego regionu, o których mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 5

Cel 3

Obszary kwalifikujące się do finansowania w ramach Celu 3 to obszary nie objęte Celem 1.

Artykuł 6

Wsparcie przejściowe

1. Bez wpływu na przepisy art. 3, regiony objęte Celem 1 w roku 1999, stosownie do rozporządzenia nr 2052/88/EWG, do których nie odnosi się art. 3 ust. 1 akapit drugi oraz ust. 2 niniejszego rozporządzenia, powinny dalej otrzymywać wsparcie przejściowe z Funduszy w ramach Celu 1 od 1 stycznia 2000 do 31 grudnia 2005.

W momencie przyjmowania listy, o której mowa w art. 3 ust. 2, Komisja, zgodnie z art. 4 ust. 5 oraz 6, powinna przygotować listę obszarów na poziomie NUTS III, należących do tych regionów, które mają otrzymywać wsparcie przejściowe z Funduszy w ramach Celu 1 w roku 2006.

Jednakże w ramach limitu liczby ludności zamieszkującej obszary, o których mowa w akapicie drugim i zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 4, akapit drugi, Komisja może, po otrzymaniu propozycji z państwa członkowskiego, zastąpić te obszary przez obszary na poziomie równym lub niższym od poziomu NUTS III, należące do tych regionów, które spełniają kryteria art. 4 ust. 5-9.

Obszary należące do regionów, które nie znajdują się na liście, o której mowa w akapicie drugim i trzecim, powinny dalej otrzymywać wsparcie w roku 2006 wyłącznie z ESF, FIFG oraz Sekcji Orientacji EAGGF, w ramach tej samej formy pomocy.

2. Bez wpływu na przepisy art. 4, regiony objęte Celem 2 i 5b w roku 1999 stosownie do rozporządzenia nr 2052/88/EWG, które nie znalazły się na liście, o której mowa w art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, powinny otrzymywać przejściowe wsparcie w ramach Celu 2 z ERDF od 1 stycznia 2000 do 31 grudnia 2005, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia.

Obszary te otrzymają wsparcie od 1 stycznia 2000 do 31 grudnia 2006 z ESF w ramach Celu 3 na tej samej podstawie jak obszary Celu 3, z Sekcji Orientacji EAGGF w ramach wsparcia dla rozwoju obszarów wiejskich oraz z FIFG w ramach działań strukturalnych w sektorze rybołówstwa poza Celem 1.

ROZDZIAŁ III

POSTANOWIENIA FINANSOWE

Artykuł 7

Środki i koncentracja

1. Środki dostępne jako zobowiązania z Funduszy na okres 2000-2006 mają wartość 195 mld EURO w cenach z 1999 roku.

Roczny rozdział tych środków jest przedstawiony w załączniku.

2. Rozdział środków budżetowych na poszczególne cele powinien umożliwić osiągnięcie znacznej koncentracji w regionach objętych Celem 1.

69,7% Funduszy Strukturalnych będzie alokowanych na Cel 1, w tym 4,3% na wsparcie przejściowe (całkowita suma wynosi zatem 135,9 mld EUR).

11,5% Funduszy Strukturalnych będzie alokowanych na Cel 2, w tym 1,4% na wsparcie przejściowe (całkowita suma wynosi zatem 22,5 mld EUR)

12,3% Funduszy Strukturalnych będzie alokowanych na Cel 3 (całkowita suma wynosi zatem 24,05 mld EUR).

Wielkości podane dla Celów 1, 2 i 3 nie dotyczą środków finansowych, o których mowa w ust. 6, ani finansowania przeznaczonego na FIFG poza Celem 1.

3. Przy zastosowaniu przejrzystych procedur, Komisja powinna dokonać indykatywnego podziału, według państw członkowskich, środków dostępnych na programowanie, o którym mowa w art. 13-19, uwzględniając w pełni dla Celów 1 i 2 jedno lub kilka obiektywnych kryteriów, podobnych do tych zawartych w rozporządzeniu nr 2052/88/EWG, a mianowicie: kwalifikującą się liczbę ludności, koniunkturę regionu, koniunkturę kraju oraz względną ostrość problemów strukturalnych, szczególnie poziom bezrobocia.

Dla Celu 3 podział według państw członkowskich powinien być głównie oparty na kwalifikującej się liczbie ludności, sytuacji w zakresie zatrudnienia oraz ostrości problemów, takich jak wykluczenie społeczne, poziom edukacji i szkolenia oraz udział kobiet w rynku pracy.

Dla Celów 1 i 2 podział ten powinien odróżniać alokacje środków dla regionów i obszarów korzystających ze wsparcia przejściowego. Alokacje te powinny być określone zgodnie z kryteriami, o których mowa w akapicie pierwszym. Roczny podział tych środków powinien być regresywny począwszy od 1 stycznia 2000 i niższy w 2000 niż w 1999 roku. Profil wsparcia przejściowego może być dostosowany do specyficznych potrzeb indywidualnych regionów, w uzgodnieniu z Komisją, pod warunkiem, że finansowa alokacja dla każdego regionu jest przestrzegana.

Przy zastosowaniu przejrzystych procedur, Komisja powinna dokonać indykatywnego podziału wg państw członkowskich środków dostępnych na działania strukturalne w sektorze rybołówstwa poza regionami objętymi Celem 1, zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy.

4. W ramach Celu 1, powinien zostać ustanowiony na lata 2000-2004 program PEACE, wspierający proces pokojowy w Irlandii Północnej i służący Irlandii Północnej oraz obszarom granicznym Irlandii.

W ramach Celu 1, powinien zostać ustanowiony na okres 2000-2006 specjalny program wsparcia dla tych szwedzkich regionów NUTS II, które nie zostaną objęte listą, o której mowa w art. 3 ust. 2, i które spełniają kryteria określone w art. 2 Protokołu 6 Aktu Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii.

5. 4% zobowiązań w ramach indykatywnego podziału dla każdego kraju, o którym mowa w ust. 3 powinno być alokowanych zgodnie z art. 44.
6. W okresie, o którym mowa w ust. 1, 5,35% zobowiązań na Fundusze Strukturalne, o których mowa w ust. 1, powinno być przeznaczonych na finansowanie inicjatyw Wspólnoty.

0,65% zobowiązań, o których mowa w ust. 1, powinno być przeznaczonych na finansowanie działań innowacyjnych i pomocy technicznej, zgodnie z ich określeniem w art. 22 i 23.

7. Dla celów ich programowania i późniejszego włączenia do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich, sumy o których mowa w ust. 1, powinny być indeksowane w wysokości 2% rocznie, począwszy od 1 stycznia 2000.

Indeksacja alokacji za okres od 2004 do 2006 powinna być w razie potrzeby zrewidowana najpóźniej do 31 grudnia 2003 w celu jej technicznego dostosowania przez Komisję na podstawie najnowszych dostępnych informacji gospodarczych. Różnica odnosząca się do początkowego programowania powinna zostać realokowana i włączona do sumy, o której mowa w ust. 5.

8. Całkowite roczne wpływy państwa członkowskiego z Funduszy Strukturalnych stosownie do niniejszego rozporządzenia - w połączeniu z pomocą otrzymaną z Funduszu Spójności - nie powinny przekroczyć 4% krajowego PKB.

ROZDZIAŁ IV

ORGANIZACJA

Artykuł 8

Komplementarność i partnerstwo

1. Działania Wspólnoty powinny uzupełniać lub wspierać odpowiednie działania krajowe. Powinny zostać one przygotowane w ścisłym porozumieniu, zwanym dalej „partnerstwem”, między Komisją a państwem członkowskim, jak również z władzami i instytucjami desygnowanymi przez państwo członkowskie w ramach przepisów krajowych i bieżących praktyk, mianowicie:

- władzami regionalnymi i lokalnymi oraz innymi właściwymi władzami publicznymi,
- partnerami gospodarczymi i społecznymi,
- innymi odpowiednimi, kompetentnymi ciałami w tych ramach.

Partnerstwo powinno być realizowane przy pełnej zgodności z odpowiednimi kompetencjami instytucjonalnymi, prawnymi i finansowymi każdego z partnerów, określonych w akapicie pierwszym.

Przy wyznaczaniu najbardziej reprezentacyjnego partnerstwa na poziomie krajowym, regionalnym, lokalnym lub innym, państwo członkowskie powinno stworzyć szerokie i efektywne zrzeszenie wszystkich istotnych podmiotów według krajowych przepisów i praktyk, biorąc pod uwagę promowanie równego traktowania kobiet i mężczyzn oraz zrównoważony rozwój poprzez integrację wymogów ochrony i poprawy środowiska.

Wszystkie wyznaczone strony, zwane dalej „partnerami”, powinny być partnerami dążącymi do wspólnego celu.

2. Partnerstwo powinno obejmować przygotowanie, finansowanie, monitorowanie i ocenę pomocy. Państwa członkowskie powinny zapewnić zrzeszenie istotnych partnerów na różnych etapach programowania, biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe każdego etapu.

3. Zgodnie z zasadą subsydiarności, wdrażanie pomocy powinno być zadaniem państwa członkowskiego na odpowiednim poziomie terytorialnym, w oparciu o specyficzne rozwiązania każdego państwa członkowskiego i bez naruszenia kompetencji Komisji, zwłaszcza w zakresie wdrażania ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich.
4. Państwa członkowskie powinny współpracować z Komisją dla zapewnienia wykorzystania Funduszy wspólnotowych zgodnie z zasadami właściwego zarządzania finansowego.
5. Każdego roku Komisja powinna konsultować z organizacjami szczebla europejskiego, reprezentującymi partnerów społecznych, zagadnienia związane z polityką strukturalną Wspólnoty.

Artykuł 9

Definicje

Na potrzeby Dla celów niniejszego rozporządzenia:

- a) *Programowanie*: oznacza proces organizowania, podejmowania decyzji i finansowania, prowadzony w kilku etapach w celu wdrażania, na bazie wieloletniej współpracy, wspólnych działań Wspólnoty i państw członkowskich dla osiągnięcia Celów, o których mowa w art. 1;
- b) *Plan rozwoju* (zwany dalej „planem”): oznacza przygotowaną przez państwo członkowskie analizę sytuacji w świetle celów, o których mowa w art. 1, jak również potrzeb priorytetowych służących osiągnięciu tych celów, wraz ze strategią, planowanymi działaniami priorytetowymi, ich szczegółowymi celami i odpowiadającymi im określonymi środkami finansowymi;
- c) *Ramy odniesienia dla polityk w obrębie Celu 3*: oznaczają dokument, który wyznacza kontekst dla pomocy dotyczącej zatrudnienia i rozwoju zasobów ludzkich na terytorium każdego państwa członkowskiego, i który identyfikuje związek z priorytetami wyznaczonymi w Krajowym Planie Działań na rzecz Zatrudnienia;
- d) *Podstawy Wsparcia Wspólnoty*: oznaczają dokument przyjęty przez Komisję, w uzgodnieniu z danym państwem członkowskim, po dokonaniu oceny planu przedłożonego przez państwo członkowskie i zawierający strategię i priorytety działań Funduszy i państwa członkowskiego, ich cele szczegółowe, wielkość wkładu Funduszy i innych środków finansowych. Dokument ten powinien być podzielony na priorytety i wdrażany za pomocą jednego lub kilku programów operacyjnych;
- e) *Pomoc*: oznacza formy pomocy dostarczanej przez Fundusze, tj.:
 - i) programy operacyjne lub jednolite dokumenty programowe,
 - ii) programy inicjatywy Wspólnoty,
 - iii) wsparcie dla pomocy technicznej i działań innowacyjnych,
- f) *Program operacyjny*: oznacza dokument przyjęty przez Komisję, służący wdrażaniu Podstaw Wsparcia Wspólnoty i składający się ze spójnego zestawienia priorytetów, zawierającego działania wieloletnie, które mogą być wdrażane poprzez jeden lub kilka Funduszy, jeden lub kilka innych dostępnych instrumentów finansowych oraz EIB. Zintegrowany program operacyjny oznacza program operacyjny finansowany przez więcej niż jeden Fundusz.

- g) *Jednolity dokument programowy*: oznacza jednolity dokument przyjęty przez Komisję i zawierający tę samą informację, która jest zawarta w Podstawach Wsparcia Wspólnoty i programie operacyjnym;
- h) *Priorytet*: oznacza jeden z priorytetów strategii, przyjętych w Podstawach Wsparcia Wspólnoty lub w pomocy; priorytetowi jest przyporządkowany wkład finansowy z Funduszy, innych instrumentów finansowych oraz odpowiednich środków finansowych państwa członkowskiego, jak również zestaw sprecyzowanych celów;
- i) *Grant globalny*: oznacza tę część pomocy, której wdrażanie i zarządzanie może zostać powierzone jednemu lub kilku pośrednikom, zgodnie z art. 27 ust. 1, w tym władzom lokalnym, instytucjom rozwoju regionalnego lub organizacjom pozarządowym, i która jest wykorzystywana zasadniczo dla wspierania lokalnych inicjatyw rozwojowych. Decyzja w sprawie zastosowania grantu globalnego powinna zostać podjęta przez państwo członkowskie w porozumieniu z Komisją lub przez państwo członkowskie w uzgodnieniu z instytucją zarządzającą.

W przypadku programów inicjatyw Wspólnoty i działań innowacyjnych, Komisja może podjąć decyzję w sprawie zastosowania grantu globalnego dla całości lub części pomocy. W przypadku inicjatyw Wspólnoty, decyzja taka może zostać podjęta wyłącznie po wcześniejszym wyrażeniu zgody przez zainteresowane państwo członkowskie.

- (j) *Działanie*: oznacza środki, za pomocą których dany priorytet jest wdrażany w okresie kilku lat, co pozwala na finansowanie operacji. Jakikolwiek plan pomocy w rozumieniu art. 87 Traktatu lub jakikolwiek pomoc przyznana przez instytucje wyznaczone przez państwa członkowskie albo jakikolwiek grupa programów pomocy lub grantów pomocowych tego typu lub jakikolwiek ich połączenie, które mają ten sam cel, są określane jako działanie;
- (k) *Operacja*: oznacza projekt lub czynność podejmowaną przez końcowych beneficjentów pomocy;
- (l) *Końcowi beneficjenci*: oznaczają instytucje oraz firmy publiczne i prywatne odpowiedzialne za zlecenie operacji. W przypadku programów pomocy stosownie do art. 87 Traktatu i w przypadku pomocy przyznanej przez instytucje wyznaczone przez państwa członkowskie, beneficjentami końcowymi są instytucje, które przyznają pomoc;
- (m) *Uzupełnienie programu*: oznacza dokument wdrażający strategię i priorytety pomocy, zawierający także szczegółowe elementy na poziomie działania, określone w art. 18 ust. 3, przygotowany przez państwo członkowskie lub instytucję zarządzającą, i w razie potrzeby korygowany zgodnie z art. 34 ust. 3, jest przesyłany Komisji jako informacja;
- (n) *Instytucja zarządzająca*: oznacza instytucję albo organ publiczny lub prywatny, wyznaczony przez państwo członkowskie na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, lub też państwo członkowskie, o ile sam sprawuje funkcję zarządzania pomocą dla celów niniejszego rozporządzenia. Jeżeli państwo członkowskie nie wyznacza siebie jako instytucji zarządzającej, to powinno określić wszelkie uwarunkowania swych relacji z instytucją zarządzającą oraz relacji instytucji zarządzającej z Komisją. Jeżeli taka będzie decyzja państwa członkowskiego, instytucja zarządzająca może być jednocześnie instytucją płatniczą dla danej pomocy;
- (o) *Instytucja płatnicza*: oznacza jedną lub kilka instytucji lub organów krajowych, regionalnych lub lokalnych, wyznaczonych przez państwo członkowskie w celu przygotowania i przedkładania wniosków o płatności oraz otrzymywania płatności z Komisji. Państwo członkowskie powinno określić wszelkie uwarunkowania swych relacji z instytucją płatniczą oraz relacji instytucji płatniczej z Komisją

Artykuł 10

Koordinacja

1. Koordinacja między różnymi Funduszami powinna być prowadzona w szczególności poprzez:
 - (a) plany, Podstawy Wsparcia Wspólnoty, programy operacyjne i jednolite dokumenty programowe (zgodnie z definicją w art. 9), włączając w odpowiednich sytuacjach ramy odniesienia zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c);
 - (b) monitorowanie i ocenę pomocy w ramach Celu;
 - (c) wytyczne, o których mowa w ust. 3.
2. Komisja oraz państwa członkowskie powinny w sposób zgodny z zasadą partnerstwa zapewnić koordynację pomocy z różnych Funduszy między Funduszami oraz z pomocą pochodzącą z Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innych dostępnych instrumentów finansowych.

W celu maksymalizacji stymulującego wpływu zaangażowanych środków budżetowych, przy zastosowaniu odpowiednich instrumentów finansowych, pomoc Wspólnoty dostarczana w formie grantów może zostać w odpowiedni sposób powiązana z pożyczkami i gwarancjami. Powiązanie to może zostać określone w porozumieniu z EBI w trakcie przygotowywania Podstaw Wsparcia Wspólnoty lub jednolitego dokumentu programowego. Może ono uwzględniać równowagę w proponowanym planie finansowym, udział Funduszy oraz cele rozwoju, które chce się osiągnąć.

3. Nie później niż miesiąc od czasu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i później, przed oceną w połowie okresu, o której mowa w art. 42, oraz w dowolnym momencie po konsultacji ze wszystkimi krajami członkowskimi, Komisja powinna opublikować szerokie, określone wytyczne w sprawie odpowiednich i uzgodnionych polityk Wspólnoty w odniesieniu do celów, o których mowa w art. 1 w celu wspomożenia odpowiednich władz krajowych i regionalnych przy przygotowaniu planów rozwoju oraz przeprowadzenia rewizji pomocy. Wytyczne te zostaną opublikowane w Dzienniku Oficjalnym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 11

Dodatkowość

1. Dla osiągnięcia autentycznego oddziaływania gospodarczego, środki Funduszy nie mogą zastępować publicznych lub innych, równoważnych wydatków strukturalnych państwa członkowskiego.
2. W tym celu, Komisja i zainteresowane państwo członkowskie powinny określić poziom publicznych lub równoważnych wydatków strukturalnych, które państwo członkowskie ma utrzymać w grupie regionów objętych Celem 1 w okresie programowania.

Wspólnie dla Celów 2 i 3 Komisja i zainteresowane państwo członkowskie powinno określić poziom wydatków na aktywną politykę rynku pracy, a w uzasadnionych sytuacjach inne działania służące osiągnięciu tych dwóch Celów, które państwo członkowski ma utrzymać w okresie programowania.

Wydatki takie powinny zostać określone przez państwo członkowskie i Komisję, zgodnie z przepisami akapitu czwartego, przed wydaniem przez Komisję decyzji zatwierdzającej Podstawy Wsparcia Wspólnoty lub jednolite dokumenty programowe dotyczące zainteresowanego państwa członkowskiego, i powinny być one dołączone do tych dokumentów.

W zasadzie poziom wydatków, o którym mowa w akapicie pierwszym i drugim nie powinien być mniejszy od średnich rocznych wydatków na rzeczywistych warunkach, notowanych w poprzednim okresie programowania i powinny one zostać określone w świetle ogólnych warunków makroekonomicznych, w jakich następuje finansowanie, aczkolwiek pod uwagę powinny być brane pewne specyficzne uwarunkowania ekonomiczne, mianowicie prywatyzacja, wyjątkowy poziom publicznych lub równoważnych wydatków strukturalnych, dokonywanych przez państwo członkowskie w poprzednim okresie programowania oraz krajowe trendy gospodarcze.

Uwzględnione musi być także zmniejszenie wydatków z Funduszy Strukturalnych w porównaniu z okresem od 1994 do 1999.

3. Dodatkowość powinna być weryfikowana na poziomie terytorialnym określonym w ust. 2 na trzech etapach okresu programowania:

- (a) weryfikacja ex-ante, opisana w akapicie trzecim ust. 2, służąca stworzeniu ram odniesienia dla całego okresu programowania;
- (b) weryfikacja w połowie okresu, prowadzona nie później niż trzy lata po zatwierdzeniu przez Komisję Podstaw Wsparcia Wspólnoty lub jednolitych dokumentów programowych i generalnie nie później niż 31 grudnia 2003. Po jej przeprowadzeniu Komisja i państwo członkowskie mogą zgodzić się na rewizję poziomu wydatków strukturalnych, który ma zostać osiągnięty, jeżeli w wyniku rozwoju sytuacji gospodarczej w państwie członkowskim dochody publiczne lub zatrudnienie różnią się znacznie od zakładanych w momencie przeprowadzenia weryfikacji ex-ante;
- (c) weryfikacja do 31 grudnia 2005.

W tym celu państwo członkowskie powinno przedstawić Komisji odpowiednie informacje w czasie przedkładania planów i w trakcie dokonywania weryfikacji połówkowej i weryfikacji przed 31 grudnia 2005. O ile zajdzie taka potrzeba, powinny zostać wykorzystane metody szacowania statystycznego.

Niezależnie od wymienionych weryfikacji, w każdym momencie okresu programowania państwo członkowskie powinno informować Komisję o wszelkich wydarzeniach, które mogłyby podważać zdolność państwa członkowskiego do utrzymania poziomu wydatków, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 12

Zgodność

Operacje finansowane przez Fundusze lub otrzymujące wsparcie z EIB lub z innego instrumentu finansowego powinny być zgodne z postanowieniami Traktatu, z instrumentami przyjętymi w ramach Traktatu oraz z politykami i działaniami Wspólnoty, włączając zasady konkurencji, ochrony i poprawy stanu środowiska, eliminowania nierówności i promowania równego traktowania kobiet i mężczyzn.

TYTUŁ II

PROGRAMOWANIE

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE CELÓW 1, 2 ORAZ 3

Artykuł 13

Zasięg geograficzny

1. Plany przedkładane w ramach Celu 1 powinny być przygotowane na poziomie geograficznym uznanym przez kraj członkowski za najbardziej odpowiedni, ale zasadniczo powinny one obejmować pojedynczy region na poziomie NUTS II. Jednakże państwa członkowskie mogą przedłożyć ogólny plan rozwoju obejmujący kilka lub wszystkie regiony włączone do listy, o której mowa w art. 3 ust. 2, w art. 6 ust. 1 oraz w art. 7 ust. 4, pod warunkiem, że taki plan zawiera cechy wymienione w art. 16.
2. Plany przedkładane w ramach Celu 2 powinny być przygotowane na poziomie geograficznym uznanym przez państwo członkowskie za najbardziej odpowiedni, ale zasadniczo powinny one obejmować wszystkie obszary pojedynczego regionu na poziomie NUTS II, włączone do listy, o której mowa w art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 2. Jednakże kraje członkowskie mogą przedłożyć plan obejmujący niektóre lub wszystkie ze swych regionów włączonych do listy, o której mowa w art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 2, pod warunkiem, że taki plan zawiera cechy wymienione w art. 16. Jeżeli plany obejmują regiony inne niż te kwalifikujące się w ramach Celu 2, powinny one odróżniać operacje w regionach lub obszarach objętych przez Cel 2 i poza nimi.
3. Plany przedkładane w ramach Celu 3 powinny obejmować terytorium państwa członkowskiego w odniesieniu do pomocy poza regionami objętymi przez Cel 1 i biorąc pod uwagę ogólne potrzeby obszarów stojących w obliczu strukturalnych problemów konwersji społeczno-gospodarczej, powinny one stanowić dla całego terytorium kraju ramy odniesienia dla rozwoju zasobów ludzkich.

Artykuł 14

Czas trwania i rewizja

1. Każdy plan, Podstawy Wsparcia Wspólnoty, program operacyjny i jednolity dokument programujący powinny obejmować okres siedmiu lat, bez naruszenia art. 6 i art. 7 ust. 4, akapit pierwszy.

Okres programowania powinien rozpocząć się 1 stycznia 2000.

2. Podstawy Wsparcia Wspólnoty, programy operacyjne i jednolite dokumenty programowe powinny zostać ponownie zbadane i w razie potrzeby dostosowane z inicjatywy państwa członkowskiego lub Komisji w porozumieniu z państwem członkowskim zgodnie z niniejszym tytułem, po przeprowadzeniu w połowie okresu programowania oceny, o której mowa w art. 42 i alokowaniu rezerwy, o której mowa w art. 44.

Mogą być one również rewidowane w przypadku znaczących zmian sytuacji społeczno-gospodarczej i na rynku pracy.

Artykuł 15

Przygotowanie i zatwierdzenie

1. W przypadku Celów 1, 2 i 3, państwa członkowskie powinny przedłożyć plan Komisji. Plan ten powinien zostać przygotowany przez właściwe władze wyznaczone przez państwo członkowskie na szczeblu krajowym, regionalnym lub innym. W przypadku, gdy pomoc ma przybrać formę jednolitego dokumentu programowego, plan powinien być traktowany jako projekt jednolitego dokumentu programowego.

W przypadku Celu 1, dla wszystkich regionów objętych Celem 1 powinny zostać zastosowane Podstawy Wsparcia Wspólnoty; jednakże w przypadku gdy alokacja ze strony Wspólnoty jest mniejsza lub nieznacznie przekracza 1 mld EUR, państwa członkowskie powinny zasadniczo przedłożyć draft jednolitego dokumentu programowego.

W przypadku Celów 2 i 3, zasadniczo powinny zostać zastosowane jednolite dokumenty programowe; jednakże państwo członkowskie może zdecydować się na przygotowanie Podstaw Wsparcia Wspólnoty.

2. Plany powinny zostać przedłożone Komisji przez państwo członkowskie po konsultacjach z partnerami, którzy powinny wyrazić swoją opinię w terminie zgodnym z terminem wyznaczonym w akapicie drugim.

O ile nie zostanie to inaczej uzgodnione z danym państwem członkowskim, plany powinny zostać przedłożone nie później niż cztery miesiące po przygotowaniu listy kwalifikujących się regionów, o której mowa w art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 4.

3. Komisja powinna ocenić te plany pod kątem ich zgodności z celami niniejszego rozporządzenia, wzięwszy pod uwagę ramy odniesienia, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), inne polityki Wspólnoty oraz art. 41 ust. 2.

Komisja powinna także oceniać każdy przedkładany w ramach Celu 3 plan w świetle zgodności działań w nim przewidzianych z narodowym planem wdrażania europejskiej strategii zatrudnienia, zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. b), i mając na względzie sposób i intensywność z jaką brane są pod uwagę potrzeby obszarów stojących w obliczu konwersji społeczno-gospodarczej.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Komisja powinna przygotować Podstawy Wsparcia Wspólnoty w uzgodnieniu z danym państwem członkowskim i w oparciu o procedury przedstawione w art. 48-51. EIB może być zaangażowany w przygotowanie Podstaw Wsparcia Wspólnoty. Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie wielkości wkładu Funduszy nie później niż w okresie pięciu miesięcy od otrzymania odpowiedniego planu lub planów, pod warunkiem, że zawierają one wszystkie cechy wymienione w art. 16.

Komisja powinna ocenić proponowane programy operacyjne przedłożone przez państwo członkowskie pod kątem ich zgodności z celami odpowiednich Podstaw Wsparcia Wspólnoty i innych polityk wspólnotowych. Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie wielkości wkładu Funduszy, zgodnie z art. 28 ust. 1, i w porozumieniu z danym państwem członkowskim, pod warunkiem, że propozycje zawierają wszystkie cechy wymienione w art. 18 ust. 2.

W celu przyspieszenia sprawdzania wniosków i wdrażania programów, państwa członkowskie mogą przedłożyć wraz z planami projekty programów operacyjnych. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie Podstaw Wsparcia Wspólnoty, Komisja powinna również zatwierdzić, zgodnie z art. 28

ust. 1, programy operacyjne przedłożone wraz z planami, pod warunkiem że zawierają one wszystkie cechy wymienione w art. 18 ust. 2.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, na podstawie planów Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie jednolitych dokumentów programowych, w uzgodnieniu z danym państwem członkowskim i w oparciu o procedury przedstawione w art. 48-51. EIB może być zaangażowany w przygotowanie jednolitych dokumentów programowych. Komisja powinna podjąć jedną decyzję w sprawie jednolitego dokumentu programowego i wielkości wkładu Funduszy stosownie do art. 28 ust. 1 nie później niż w okresie pięciu miesięcy od otrzymania odpowiedniego planu, pod warunkiem, że zawiera on wszystkie cechy wymienione w art. 19 ust. 3.
6. Państwo członkowskie lub instytucja zarządzająca powinny przyjąć uzupełnienie programu określone w art. 9 lit m), po uzyskaniu zgody Komitetu Monitorującego, w sytuacji gdy uzupełnienie programu jest przygotowywane po decyzji Komisji w sprawie wielkości wkładu Funduszy lub po konsultacjach z odpowiednimi partnerami, w sytuacji gdy jest ono przygotowywane przed decyzją Komisji w sprawie wielkości wkładu Funduszy. W tym ostatnim przypadku Komitet Monitorujący powinien albo zatwierdzić uzupełnienie programu albo zażądać poprawek zgodnie z art. 34 ust. 3.

Państwo członkowskie powinno przesłać Komisji, w czasie trzech miesięcy od decyzji Komisji zatwierdzającej program operacyjny lub jednolity dokument programowy, uzupełnienie programu w formie jednego dokumentu dla celów informacyjnych.

7. Decyzje Komisji w sprawie Podstaw Wsparcia Wspólnoty lub jednolitego dokumentu programowego powinny zostać opublikowane w Dzienniku Oficjalnym Wspólnot Europejskich. Na żądanie Parlamentu Europejskiego Komisja powinna przekazać Parlamentowi dla celów informacyjnych powyższe decyzje wraz z zatwierdzonymi Podstawami Wsparcia Wspólnoty oraz jednolitymi dokumentami programowymi.

ROZDZIAŁ II

TREŚĆ PROGRAMOWANIA DLA CELÓW 1, 2 ORAZ 3

Artykuł 16

Plany

1. Plany przedkładane w ramach Celów 1, 2 oraz 3 powinny być oparte na odpowiednich priorytetach krajowych i regionalnych i powinny uwzględniać określone wytyczne, o których mowa w art. 10 ust. 3 i zawierać:
 - a) w miarę możliwości skwantyfikowany opis bieżącej sytuacji albo w odniesieniu do różnic, luk i potencjału rozwojowego w regionach objętych Celem 1 albo w kategoriach konwersji w obszarach objętych Celem 2 albo w kategoriach rozwoju zasobów ludzkich i polityki zatrudnienia w kraju członkowskim i obszarach objętych Celem 3; dodatkowo opis zaangażowanych środków finansowych i głównych rezultatów operacji podjętych w poprzednim okresie programowania w odniesieniu do dostępnych wyników oceny;
 - b) opis odpowiedniej strategii służącej osiągnięciu celów, o których mowa w art. 1 oraz priorytetów wybranych dla zrównoważonego rozwoju oraz konwersji regionów i obszarów, w tym obszarów wiejskich oraz związany z tym rozwój zasobów ludzkich oraz przystosowanie i modernizacja polityk i systemów edukacyjnych, szkoleniowych oraz w zakresie zatrudnienia.

Oprócz innych pozycji wymienionych w tym punkcie, państwa członkowskie powinny wykazać w każdym planie dla Celu 3, że planowane priorytety są zgodne z aktualnym narodowym planem zatrudnienia poprzez odniesienie do opisu głównych celów strategii i głównych metod ich osiągnięcia.

Podobnie państwa członkowskie powinny wykazać, że działania przewidziane w każdym planie dla Celu 2, dotyczące zasobów ludzkich i zatrudnienia, które mają być wspomagane przez ESF są zintegrowane ze strategią konwersji, skoordynowane z innymi Funduszami i są zgodne z oceną ex-ante dotyczącą zasobów ludzkich i zatrudnienia, o której mowa w art. 41 ust. 2. Jeżeli poziom tych potrzeb nie jest wystarczający, by miały one być pokryte ze środków Celu 2, powinny być one objęte przez Cel 3;

- c) wskazanie planowanego wykorzystania i formy finansowego wkładu z Funduszy i, w odpowiednich przypadkach, z EIB oraz innych instrumentów finansowych, w tym dla celów informacyjnych całkowita kwota z Sekcji Gwarancji EAGGF przeznaczona na działania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia nr 1257/1999/WE; planowane zapotrzebowanie na pomoc techniczną; wskazania dotyczące dodatkowości zgodnie z art. 11 ust. 2, w przypadku Celu 1, powinny przybrać formę indykatywnej, kompleksowej tabeli finansowej, streszczającej publiczne lub podobne i, w odpowiednich sytuacjach, szacunkowe środki prywatne i strukturalne środki wspólnotowe alokowane na każdy z priorytetów zaproponowanych w planie.

W każdym razie plany powinny odróżniać środki finansowe alokowane w obszarach otrzymujących pomoc przejściową i te alokowane w innych obszarach objętych Celem 1 lub 2.

W przypadku wsparcia z ESF w ramach Celu 2 lub 3, procentowy udział może być wyższy w obszarach Celu 2 niż w innych.

W przypadku Celu 3, plan finansowy pokazuje koncentrację planowanych środków w obszarach stojących w obliczu strukturalnych problemów konwersji gospodarczej i społecznej;

- d) informacja o przedsięwzięciach podjętych celem konsultowania partnerów.
- 2. Dla regionów objętych Celem 1, plany powinny obejmować wszystkie odpowiednie działania służące konwersji gospodarczej i społecznej, rozwojowi zasobów ludzkich [mając na względzie ramy odniesienia, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c)], rozwojowi obszarów wiejskich i struktur rybołówstwa.
- Jeżeli państwo członkowskie jest w całości objęte Celem 1, plan powinien obejmować punkty, o których mowa w ust. 1 lit. b), drugi akapit.
- 3. Państwo członkowskie powinny wskazać szczegóły dotyczące każdego Funduszu, w tym wielkość wnioskowanego wkładu finansowego oraz zarys planowanych programów operacyjnych, ze szczególnym odniesieniem do ich celów szczegółowych i planowanych głównych rodzajów działań.

Artykuł 17

Podstawy Wsparcia Wspólnoty

- 1. Podstawy Wsparcia Wspólnoty powinny umożliwiać koordynację całej pomocy strukturalnej Wspólnoty w danych regionach, w tym, zgodnie z art. 1 ust. 3, pomocy dla rozwoju zasobów ludzkich.

2. Każde Podstawy Wsparcia Wspólnoty powinny zawierać:

- a) przedstawienie strategii i priorytetów dla wspólnej akcji Wspólnoty i państwa członkowskiego; ich szczegółowe cele, w miarę możliwości skwantyfikowane; ocenę przewidywanego oddziaływania zgodnie z art. 41 ust. 2; wskazanie, w jaki sposób strategia i priorytety uwzględniły indykatywne wytyczne, o których mowa w art. 10 ust. 3, polityki gospodarczej, strategię rozwoju zatrudnienia poprzez doskonalenie dostosowania i umiejętności ludzi oraz, w odpowiednich sytuacjach, polityki regionalne danego państwa członkowskiego;
- b) wskazanie charakteru i czasu trwania programów operacyjnych, które nie zostały zatwierdzone w tym samym czasie co Podstawy Wsparcia Wspólnoty, w tym ich szczegółowych celów i wybranych priorytetów;
- c) indykatywny plan finansowy wyszczególniający, zgodnie z art. 28 i 29, dla każdego priorytetu i roku, finansową alokację przewidywaną jako wkład każdego Funduszu i, w odpowiednich sytuacjach EIB, innych instrumentów finansowych - w tym informacyjnie całkowitą kwotę z Sekcji Gwarancji EAGGF na działania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia nr 1257/1999/WE – o ile są one bezpośrednio związane z danym planem finansowym, jak również całkowitą wielkość kwalifikujących się środków publicznych i szacowanych środków prywatnych odnoszących się do wkładu każdego z Funduszy.

W przypadku Celu 3, plan finansowy powinien pokazywać koncentrację środków planowanych dla obszarów stojących w obliczu strukturalnych problemów konwersji gospodarczej i społecznej.

Plan finansowy powinien odróżniać środki planowane dla regionów otrzymujących pomoc przejściową.

Całkowity wkład Funduszy planowany na każdy rok dla każdej Podstawy Wsparcia Wspólnoty powinien być zgodny z odpowiednią perspektywą finansową, biorąc po uwagę regresję, o której mowa w art. 7 ust. 3, akapit trzeci;

- d) przepisy odnośnie wdrażania Podstaw Wsparcia Wspólnoty, w tym:
 - wyznaczenie przez kraj członkowski instytucji zarządzającej w znaczeniu art. 9 lit. n), odpowiedzialnej za zarządzanie Podstawami Wsparcia Wspólnoty, zgodnie z art. 34,
 - działania służące zaangażowaniu partnerów w prace Komitetów Monitorujących, opisanych w art. 35;
- e) w danych przypadkach, informacje o środkach potrzebnych na przygotowanie, monitorowanie i ocenę pomocy.

Zgodnie z art. 11, Podstawy Wsparcia Wspólnoty powinny zawierać weryfikację ex-ante przestrzegania zasady dodatkowości oraz odpowiednią informację dotyczącą przejrzystości przepływów finansowych, w szczególności z danego państwa członkowskiego do regionów-beneficjentów.

Artykuł 18

Programy operacyjne

1. Pomoc objęta Podstawami Wsparcia Wspólnoty powinna być zasadniczo dostarczana w formie zintegrowanego programu operacyjnego dla regionu, zgodnie z jego definicją w art. 9.

2. Każdy program operacyjny powinien zawierać:

- a) priorytety programu, ich spójność z odpowiednimi Podstawami Wsparcia Wspólnoty, ich szczegółowe, w miarę możliwości skwantyfikowane cele oraz ocenę przewidywanego oddziaływania, zgodnie z art. 41 ust. 2;
- b) krótki opis działań, za pomocą których mają być wdrażane priorytety wraz z informacją niezbędną do sprawdzenia zgodności z programami pomocy stosownie do art. 87 Traktatu; w danych przypadkach, charakter działań niezbędnych do przygotowania, monitorowania i oceny programu operacyjnego;
- c) indykatorywny plan finansowy wyszczególniający dla każdego priorytetu i roku, zgodnie z art. 28 i 29, finansową alokację przewidywaną jako wkład każdego Funduszu i w odpowiednich sytuacjach EIB, innych instrumentów finansowych - w tym informacyjnie całkowitą kwotę z Sekcji Gwarancji EAGGF na działania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia nr 1257/1999/WE – o ile są one bezpośrednio związane z danym planem finansowym, jak również całkowitą wielkość kwalifikujących się środków publicznych i szacowanych środków prywatnych odnoszących się do wkładu każdego z Funduszy.

Plan finansowy powinien odróżniać w ramach całego wkładu różnych Funduszy środki planowane dla regionów otrzymujących pomoc przejściową.

Całkowity wkład Funduszy planowany na każdy rok powinien być zgodny z odpowiednią perspektywą finansową, biorąc po uwagę regresję, o której mowa w art. 7 ust. 3, trzeci akapit;

d) przepisy dotyczące wdrażania programu operacyjnego, w tym:

- i) wyznaczenie przez państwo członkowskie instytucji zarządzającej w znaczeniu art. 9 lit. n), odpowiedzialnej za zarządzanie programem operacyjnym zgodnie z art. 34,
- ii) opis rozwiązań dla zarządzania programem operacyjnym;
- iii) opis systemów monitorowania i oceny, w tym rolę Komitetu Monitorującego;
- iv) definicję procedur dotyczących uruchomienia i obiegu przepływów finansowych dla zapewnienia ich przejrzystości;
- v) opis szczegółowych rozwiązań i procedur służących kontroli programu operacyjnego.

3. Uzupełnienie programu powinno zawierać:

- a) działania wdrażające odpowiednie priorytety programu operacyjnego; ocenę ex-ante, zgodnie z art. 41 ust. 3, skwantyfikowanych działań, o ile jest możliwe dokonanie ich kwantyfikacji; odpowiednie wskaźniki monitorowania zgodnie z art. 36;
- b) określenie rodzajów końcowych beneficjentów działań;
- c) plan finansowy wyszczególniający dla każdego działania, zgodnie z art. 28 i 29, finansową alokację przewidywaną jako wkład danego Funduszu i w odpowiednich sytuacjach EIB, innych instrumentów finansowych, jak również wielkość kwalifikujących się środków publicznych i szacowanych środków prywatnych odnoszących się do wkładu Funduszy; procentowy wkład

Funduszu w działanie powinien zostać określony zgodnie z art. 29 i całkowitą wielkością środków wspólnotowych alokowanych dla danego priorytetu.

Plan finansowy powinien odróżniać środki planowane dla regionów otrzymujących pomoc przejściową.

Do planu finansowego powinien być dołączony opis rozwiązań odnośnie współfinansowania działań, biorąc pod uwagę systemy instytucjonalne, prawne i finansowe danego państwa członkowskiego;

- d) działania służące promowaniu programu operacyjnego, zgodnie z art. 46;
- e) opis rozwiązań uzgodnionych między Komisją a danym państwem członkowskim, dotyczących skomputeryzowanej, o ile jest to możliwe, wymiany danych niezbędnych do wypełnienia wymogów zarządzania, monitorowania i oceny, określonych w tym rozporządzeniu.

Artykuł 19

Jednolite dokumenty programowe

1. Pomoc w ramach Celów 2 i 3, jak również w ramach Celu 1 zgodnie z art. 15 ust. 1, powinna zasadniczo mieć formę jednolitych dokumentów programowych. W przypadku Celów 2 i 3 powinien mieć zastosowanie art. 15 ust. 1 lit. c).
2. Jednolity dokument programowy dla Celu 1 powinien zawierać wszystkie działania służące konwersji gospodarczej i społecznej, rozwojowi zatrudnienia poprzez doskonalenie dostosowania i umiejętności ludzi [mając na względzie ramy odniesienia, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c)], jak również rozwojowi obszarów wiejskich i struktur rybołówstwa.

Jednolity dokument programowy dla Celu 2 powinien umożliwiać koordynację całej pomocy strukturalnej Wspólnoty, w tym, zgodnie z art. 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1257/1999/WE, koordynację działań związanych z rozwojem obszarów wiejskich stosownie do art. 33 tego rozporządzenia, z wyłączeniem pomocy służącej rozwojowi zasobów ludzkich, przyznanej w ramach Celu 3 we wszystkich obszarach objętych Celem 2.

Jednolity dokument programowy dla Celu 3 powinien umożliwiać koordynację całej pomocy strukturalnej Wspólnoty służącej rozwojowi zasobów ludzkich w obszarach, o których mowa w art. 5, z wyłączeniem pomocy w tym obszarze udzielonej w ramach Celu 2.

3. Każdy jednolity dokument programowy powinien zawierać następujące elementy:
 - a) przedstawienie strategii i priorytetów dla wspólnej akcji Wspólnoty i państwa członkowskiego; ich szczegółowe cele, w miarę możliwości skwantyfikowane; ocenę przewidywanego oddziaływania, w tym oddziaływania na stan środowiska, zgodnie z art. 41 ust. 2; wskazanie, w jaki sposób strategia i priorytety uwzględniły indykatywne wytyczne, o których mowa w art. 10 ust. 3, polityki gospodarcze, strategię rozwoju zatrudnienia poprzez doskonalenie dostosowania i umiejętności ludzi oraz w odpowiednich sytuacjach, polityki regionalne danego państwa członkowskiego;
 - b) krótki opis działań, za pomocą których mają być wdrażane priorytety wraz z informacją niezbędną do sprawdzenia zgodności z programami pomocy stosownie do art. 87 Traktatu; w odpowiednich sytuacjach charakter działań niezbędnych do przygotowania, monitorowania i oceny jednolitego dokumentu programowego;

- c) indykatywny plan finansowy wyszczególniający, zgodnie z art. 28 i 29, dla każdego priorytetu i roku, finansową alokację przewidywaną jako wkład każdego Funduszu i w odpowiednich sytuacjach EIB, innych instrumentów finansowych - w tym informacyjnie całkowitą kwotę z Sekcji Gwarancji EAGGF na działania, o których mowa w art. 33 rozporządzenia nr 1257/1999/WE – o ile są one bezpośrednio związane z planem finansowym, jak również całkowitą wielkość kwalifikujących się środków publicznych i szacowanych środków prywatnych odnoszących się do wkładu każdego z Funduszy.

Plan finansowy powinien odróżniać środki planowane dla regionów otrzymujących pomoc przejściową.

Całkowity wkład Funduszy planowany na każdy rok powinien być zgodny z odpowiednią perspektywą finansową, biorąc po uwagę regresję, o której mowa w trzecim podparagrafie art. 7 ust. 3;

W przypadku Celu 3, plan finansowy powinien pokazywać koncentrację środków planowanych dla obszarów stojących w obliczu strukturalnych problemów konwersji gospodarczej i społecznej.

- d) postanowienia odnośnie wdrażania jednolitego dokumentu programowego powinny zawierać:
- i) wyznaczenie przez państwo członkowskie instytucji zarządzającej w znaczeniu art. 9, odpowiedzialnej za zarządzanie jednolitym dokumentem programowym, zgodnie z art. 34,
 - ii) opis rozwiązań dla zarządzania jednolitym dokumentem programowym;
 - iii) opis systemów monitorowania i oceny, w tym roli Komitetu Monitorującego;
 - iv) określenie procedur dotyczących uruchomienia i obiegu środków finansowych dla zapewnienia przejrzystości przepływów;
 - v) opis szczegółowych rozwiązań i procedur służących kontroli jednolitego dokumentu programowego;
- e) w odpowiednich sytuacjach informacje o środkach potrzebnych na przygotowanie, monitorowanie i ocenę pomocy.

Zgodnie z art. 11, jednolity dokument programowy powinien zawierać weryfikację ex-ante przestrzegania zasady dodatkowości dla odpowiedniego celu lub celów uzgodnionych między państwem członkowskim a Komisją oraz odpowiednią informację dotyczącą przejrzystości przepływów finansowych, w szczególności z danego państwa członkowskiego do regionów-beneficjentów.

4. Każdy jednolity dokument programowy powinien zawierać dodatkowo uzupełnienie programu, określone w art. 9 lit. m), i opisane w art. 18 ust. 3.

ROZDZIAŁ III

INICJATYWY WSPÓLNOTY

Artykuł 20

Treść

1. Inicjatywy Wspólnoty obejmują następujące obszary:
 - a) współpracę przygraniczną, ponadnarodową i międzyregionalną, służącą wzmocnieniu harmonijnego i zrównoważonego rozwoju całego obszaru Wspólnoty (INTERREG);
 - b) gospodarczą i społeczną regenerację miast i obszarów miejskich znajdujących się w kryzysie w celu promowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich (URBAN);
 - c) rozwój obszarów wiejskich (LEADER);
 - d) współpracę ponadnarodową służącą promowaniu nowych sposobów zwalczania wszelkich form dyskryminacji i nierówności na rynku pracy (EQUAL).
2. Przynajmniej 2,5% zobowiązań ze Środków Strukturalnych, o których mowa w art. 7 ust. 1, powinna być alokowana na program Interreg, w ramach którego właściwa uwaga powinna być poświęcona na działania transgraniczne, w szczególności w perspektywie rozszerzenia Unii, oraz na państwa członkowskie posiadające długie granice z krajami kandydującymi, jak również na ulepszoną koordynację z programami PHARE, TACIS i MEDA. Odpowiednia uwaga powinna być również zwrócona na współpracę z regionami najbardziej oddalonymi.

Należyta uwagę należy poświęcić na społeczną i zawodową integrację osób starających się o azyl w ramach programu EQUAL.
3. Programy zatwierdzone w ramach inicjatyw Wspólnoty mogą obejmować inne obszary niż te o których mowa w artykułach 3 oraz 4.

Artykuł 21

Przygotowanie, zatwierdzenie i wdrażanie

1. Zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 48-51 i, po powiadomieniu o nich Parlamentu Europejskiego, Komisja powinna sformułować wytyczne opisujące dla każdej inicjatywy cele, zakres i odpowiedni sposób wdrażania. Wytyczne te powinny zostać opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.
2. Każdy obszar, o którym mowa w art. 20 ust. 1, powinien być finansowany przez jeden Fundusz: obszar, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i b) z ERDF, obszar, o którym mowa w ust. 1 lit. c) z Sekcji Orientacji EAGGF, a obszar, o którym mowa w ust. 1 lit. d) z ESF. Decyzja w sprawie udziału Funduszu może wzmocnić zakres każdego Funduszu, określony w rozporządzeniach dotyczących poszczególnych Funduszy, jednakże bez poszerzania tego zakresu, tak aby objąć wszystkie działania niezbędne dla wdrożenia danego programu inicjatywy Wspólnoty.

3. Na podstawie propozycji przygotowanych zgodnie z wytycznymi, o których mowa w ust. 1 oraz zgodnie z art. 41 ust. 2 i przedłożonych przez państwo członkowskie, Komisja powinna podjąć decyzję w sprawie programów inicjatywy Wspólnoty zgodnie z art. 28.
4. Programy inicjatywy Wspólnoty powinny zostać ponownie zbadane po ocenie przeprowadzonej w połowie okresu programowania, o której mowa w art. 42 i zmienione w razie potrzeby na żądanie odnośnych państw członkowskich lub Komisji w porozumieniu z tymi państwami członkowskimi.
5. Programy inicjatywy Wspólnoty powinny obejmować okres siedmiu lat, począwszy od 1 stycznia 2000.

ROZDZIAŁ IV

DZIAŁANIA INNOWACYJNE I POMOC TECHNICZNA

Artykuł 22

Działania innowacyjne

1. Z inicjatywy Komisji i po konsultacjach z komitetami, o których mowa w artykułach od 48 do 51 w sprawie wytycznych dla różnych rodzajów działań innowacyjnych, przy uwzględnieniu granicy 0,40% rocznych środków, Fundusze mogą finansować działania innowacyjne na poziomie Wspólnoty. Obejmują one studia, projekty pilotażowe oraz wymianę doświadczeń.

Powyższe działania innowacyjne powinny przyczynić się do przygotowania innowacyjnych metod i praktyk, służących polepszeniu jakości pomocy w ramach Celów 1, 2 oraz 3. Powinny być one wdrażane w sposób prosty i przejrzysty oraz zgodnie z zasadami właściwego zarządzania finansowego.

2. Każdy obszar działania projektów pilotażowych powinien być finansowany tylko z jednego funduszu. Decyzja w sprawie udziału funduszu może wzmocnić zakres każdego funduszu, zdefiniowany w Rozporządzeniach dotyczących poszczególnych funduszy, jednakże bez poszerzania tego zakresu, tak aby objąć wszystkie działania niezbędne dla wdrożenia danego projektu pilotażowego.

Artykuł 23

Pomoc techniczna

Z inicjatywy lub w imieniu Komisji i po konsultacjach z komitetami, o których mowa w art. 48-51 w sprawie różnych rodzajów działań, przy uwzględnieniu granicy 0,25% rocznych alokacji, Fundusze mogą finansować działania przygotowawcze, monitorujące, oceniające i kontrolne, niezbędne dla wdrażania niniejszego rozporządzenia. Powinny one obejmować:

- a) studia, w tym studia natury ogólnej, dotyczące operacji Funduszy;
- b) działania dotyczące pomocy technicznej, wymiany doświadczeń i informacji skierowanych do partnerów, końcowych beneficjentów pomocy z Funduszy oraz ogółu społeczeństwa;
- c) instalację, funkcjonowanie i wzajemne połączenie skomputeryzowanych systemów zarządzania, monitorowania i oceny;

d) poprawę metod oceny i wymianę informacji w tym zakresie.

Artykuł 24

Zatwierdzenie działań innowacyjnych i pomocy technicznej

1. W oparciu o informacje dotyczące działań innowacyjnych, pochodzące z państw członkowskich, Komisja powinna ocenić wnioski o środki z Funduszy stosownie do art. 22 i 23, na podstawie następujących elementów:
 - a) opisu proponowanej pomocy, jej zakresu, w tym zasięgu geograficznego, oraz celów szczegółowych;
 - b) instytucji odpowiedzialnych za wdrażanie pomocy oraz beneficjentów;
 - c) harmonogramu i planu finansowego, w tym wkładów z innych źródeł wspólnotowych;
 - d) zapisów gwarantujących skuteczne i właściwe wdrażanie;
 - e) innych informacji niezbędnych do zweryfikowania zgodności z politykami wspólnotowymi oraz wytycznymi, o których mowa w art. 10 ust. 3.

Komisja powinna zatwierdzić środki z Funduszy w momencie, gdy informacja ta umożliwia Komisji ocenę wniosku.

2. Zainteresowane państwa członkowskie powinny zostać natychmiast poinformowane przez Komisję o zatwierdzeniu wniosku.
3. Finansowa odpowiedzialność państw członkowskich w rozumieniu niniejszego rozporządzenia nie obejmuje działań innowacyjnych, o których mowa w art. 22 lub działań związanych z pomocą techniczną, o której mowa w art. 23, bez naruszenia ich zobowiązań wynikających z rozwiązań instytucjonalnych, specyficznych dla każdego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ V

DUŻE PROJEKTY

Artykuł 25

Definicja

Jako część pomocy, Fundusze mogą finansować wydatki dotyczące dużych projektów, tj. takich które:

- a) obejmują ekonomicznie niepodzielną serię prac, spełniających ściśle określoną funkcję techniczną i posiadających jasno określone cele;
- b) których koszt służący do określenia wkładu Funduszy przekracza 50 milionów EUR.

Artykuł 26

Zatwierdzenie i wdrażanie

1. W trakcie wdrażania pomocy, w sytuacji gdy państwo członkowskie lub instytucja zarządzająca zakłada, że Fundusze będą współfinansować duży projekt, powinny one zawczasu poinformować Komisję i dostarczyć następujące informacje:
 - a) instytucję, która będzie odpowiedzialna za wdrażanie;
 - b) charakter inwestycji i jej opis, wielkość finansową oraz położenie;
 - c) harmonogram wdrażania projektu;
 - d) analizę kosztów i korzyści, w tym kosztów i korzyści finansowych, ocenę ryzyka oraz informację na temat wykonalności projektu;
 - e) dodatkowo:
 - w przypadku inwestycji infrastrukturalnych: analizę kosztów i społeczno-gospodarczych korzyści projektu, w tym wskazanie oczekiwanego wskaźnika wykorzystania, przewidywane oddziaływanie na rozwój lub konwersję danego regionu oraz stosowanie wspólnotowych zasad dotyczących zamówień publicznych,
 - w przypadku inwestycji w przedsiębiorstwa produkcyjne: analizę perspektyw rynkowych w danym sektorze oraz przewidywana wielkość zwrotu projektu,
 - f) bezpośrednie i pośrednie oddziaływanie na sytuację w zakresie zatrudnienia we Wspólnocie;
 - g) informacje pozwalające na ocenę oddziaływania na środowisko oraz ocenę wdrażania zasady o stosowaniu środków ostrożności, jak również zasad o podjęciu działań prewencyjnych, o priorytetowym usuwaniu szkód środowiskowych u źródła i płaceniu przez zanieczyszczającego, oraz zgodności ze wspólnotowymi zasadami dotyczącymi ochrony środowiska;
 - h) informacje niezbędne do ocenienia zgodności z zasadami konkurencji, w tym między innymi z zasadami odnoszącymi się do pomocy państwa;
 - i) wskazanie wpływu wkładu Funduszy na wdrażanie projektu;
 - j) plan finansowy i całkowite środki finansowe oczekiwane jako wkład Funduszy i innych wspólnotowych źródeł finansowych.
2. Komisja powinna ocenić projekt, konsultując się z EIB w razie potrzeby, w świetle następujących czynników:
 - a) rodzaju planowanej inwestycji i, w danych przypadkach, oczekiwanego dochodu;
 - b) wyników analizy kosztów i korzyści;
 - c) wyniku oceny oddziaływania na środowisko;
 - d) spójności z priorytetami odpowiedniej pomocy;
 - e) zgodności z innymi politykami wspólnotowymi;
 - f) oczekiwanych korzyści gospodarczych i społecznych, zwłaszcza w kategoriach zatrudnienia, mając na względzie zaangażowane środki finansowe;

- g) koordynacji instrumentów finansowych oraz połączenia pomocy i pożyczek, o których mowa w art. 10 ust. 2.
3. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1 lub w ciągu trzech miesięcy, jeżeli konieczne są konsultacje z EIB, Komisja podejmuje decyzję potwierdzającą lub zmieniającą poziom pomocy wspólnotowej. Jeżeli Komisja uzna, że projekt nie uzasadnia albo części, albo całości wkładu Funduszy, może podjąć decyzję o wycofaniu części lub całości wkładu, uzasadniając powody tej decyzji.

ROZDZIAŁ VI

GRANTY GLOBALNE

Artykuł 27

Granty globalne

1. Jeżeli zgodnie z art. 9 lit. i) wdrażanie lub zarządzanie częścią pomocy zostało powierzone pośrednikom, pośrednicy tacy muszą dostarczyć gwarancji wypłacalności oraz potwierdzenie kompetencji i doświadczenia w zakresie zarządzania administracyjnego i finansowego. Normalnie pośrednicy muszą działać lub być reprezentowani w danym regionie lub regionach, ale w ograniczonych i uzasadnionych przypadkach mogą oni działać poza danym regionem. Muszą oni posiadać kilkuletnie doświadczenie w danej dziedzinie, działać w interesie publicznym i stosownie uwzględniać interesy społeczno-gospodarcze, na które bezpośrednio wpływa wdrażanie planowanych działań.
2. Wybór grantu globalnego powinien być zawarty w odpowiedniej decyzji w sprawie wkładu Funduszy jako specjalne postanowienie wdrażające, tak jak jest to określone w art. 18 ust. 2 lit. d), i art. 19 ust. 3 lit. d). Procedury wykorzystania grantów globalnych powinny być przedmiotem porozumienia między państwem członkowskim lub instytucją zarządzającą a zainteresowana instytucją pośredniczącą.

W przypadku programów inicjatyw Wspólnoty i działań innowacyjnych, procedury wykorzystania grantów globalnych powinny być przedmiotem porozumienia między Komisją a zainteresowaną instytucją pośredniczącą. W przypadku programów inicjatyw Wspólnoty, powyższe procedury muszą być także uzgodnione z zainteresowanymi państwami członkowskimi. Uzupełnienie programu, o którym mowa w art. 18, nie wiąże się z tą częścią pomocy odnoszącą się do grantu globalnego.

3. Procedury wykorzystania grantu globalnego powinny wyszczególniać zwłaszcza:
 - a) działania, które będą wdrażane;
 - b) kryteria wyboru beneficjentów;
 - c) warunki i wielkość pomocy z Funduszy, w tym wykorzystanie przyrastającego oprocentowania;
 - d) rozwiązania dotyczące monitorowania, oceny i zagwarantowania kontroli finansowej grantu globalnego;

- e) w odpowiednich sytuacjach, wykorzystanie gwarancji bankowej – w tym wypadku musi być o tym poinformowana Komisja

TYTUŁ III

WKŁAD I FINANSOWE ZARZĄDZANIE FUNDUSZAMI

ROZDZIAŁ I

FINANSOWY WKŁAD FUNDUSZY

Artykuł 28

Decyzja w sprawie wkładu Funduszy

1. Pod warunkiem, że zostaną wypełnione wszystkie wymogi niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna uchwalić w formie jednej decyzji wielkość wkładu wszystkich Funduszy w ciągu pięciu miesięcy od otrzymania wniosku o pomoc. W określonych sytuacjach w decyzji powinny zostać jasno wyróżnione regiony i obszary otrzymujące pomoc przejściową.

Maksymalna wielkość wkładu z Funduszy powinna być określona dla każdego priorytetu pomocy.

W danym okresie czasu, działanie nie może jednocześnie otrzymywać finansowego wkładu z więcej niż jednego funduszu.

Działanie lub operacja może w tym samym czasie korzystać ze współfinansowania z Funduszu Strukturalnego jedynie w ramach jednego z celów, o których mowa w art. 1.

Żadna operacja nie może korzystać ze współfinansowania z Funduszu w ramach Celu 1, 2 lub 3 i jednocześnie w ramach inicjatywy Wspólnoty.

Żadna operacja nie może korzystać ze współfinansowania z Funduszu w ramach inicjatywy Wspólnoty i jednocześnie w ramach Sekcji Gwarancji EAGGF.

2. Wkład Funduszy w programy operacyjne, podejmowane celem wdrażania Podstaw Wsparcia Wspólnoty powinien być spójny z planem finansowym przedstawionym w odpowiednich Podstawach Wsparcia Wspólnoty, zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. c).
3. Przy wdrażaniu działań, wkład Funduszy powinien zasadniczo przyjmować formę bezzwrotnej pomocy bezpośredniej (dalej określanej jako „pomoc bezpośrednia”), jak również innych form, takich jak pomoc zwrotna, oprocentowane subsydia, gwarancje, kapitał podwyższonego ryzyka lub inne formy finansowe.

Pomoc zwrócona instytucji zarządzającej lub innej instytucji publicznej powinna być realokowana na ten sam cel.

Artykuł 29

Zróżnicowanie wielkości współfinansowania

1. Wielkość współfinansowania przez Fundusze powinna być zróżnicowana w świetle następujących czynników:

- a) wagi specyficznych problemów, zwłaszcza o charakterze regionalnym lub społecznym, które mają być rozwiązywane poprzez pomoc;
- b) finansowej zdolności danego państwa członkowskiego, biorąc pod uwagę w szczególności jego względną zamożność i potrzebę uniknięcia nadmiernego wzrostu wydatków budżetowych;
- c) w ramach celów Funduszy przedstawionych w art. 1, wagi przywiązywanej do pomocy i priorytetów z punktu widzenia Komisji, w kontekście eliminowania nierówności i promowania równego traktowania kobiet i mężczyzn, ochrony i poprawy stanu środowiska, głównie poprzez stosowanie zasady o środkach ostrożności, zasady działań prewencyjnych i zasady „truciciel płaci”;
- d) wagi przywiązywanej do pomocy i priorytetów z regionalnego i krajowego punktu widzenia;
- e) szczegółowej charakterystyki rodzaju pomocy i danego priorytetu, służącej uwzględnieniu potrzeb zidentyfikowanych przez ocenę ex-ante, w szczególności w odniesieniu do zasobów ludzkich i zatrudnienia;
- f) optymalnego wykorzystania środków finansowych w planach finansowych, mając na uwadze łączenie środków publicznych i prywatnych, stosowanie odpowiednich instrumentów finansowych zgodnie z art. 10 ust. 2 oraz wybór form finansowania, przedstawionych w art. 28 ust. 3.

Jeżeli współfinansowanie z ESF jest zróżnicowane zgodnie z art. 16 ust. 1, winno być ono dokonane przy uwzględnieniu potrzeb zidentyfikowanych przez ocenę ex-ante, zwłaszcza w obszarze zasobów ludzkich i zatrudnienia.

2. Wielkość wkładu Funduszy powinna zostać skalkulowana w odniesieniu albo do całkowitego, kwalifikującego się kosztu albo całkowitego, kwalifikującego się wydatku publicznego lub pokrewnego (krajowego, regionalnego lub lokalnego i wspólnotowego) w ramach każdej pomocy.
3. Wielkość wkładu Funduszy powinna być przedmiotem następujących pułapów:
 - a) maksimum 75% całkowitego, kwalifikującego się kosztu i, w zasadzie, przynajmniej 50% kwalifikujących się wydatków publicznych w przypadku działań realizowanych w regionach objętych Celem 1. Jeżeli regiony są położone w państwie członkowskim objętym przez Fundusz Spójności, wkład Wspólnoty może w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach wzrosnąć maksymalnie do 80% całkowitego, kwalifikującego się kosztu i maksymalnie do 85% całkowitego, kwalifikującego się kosztu w przypadku najbardziej oddalonych regionów i wysp greckich, których gorsza sytuacja wynika z odległego położenia;
 - b) maksimum 50% całkowitego, kwalifikującego się kosztu i, w zasadzie, przynajmniej 25% kwalifikujących się wydatków publicznych w przypadku działań realizowanych w obszarach objętych Celem 2 lub 3.

W przypadku inwestycji w firmach, wkład Funduszy powinien być dostosowany do pułapów dotyczących wielkości pomocy i łączenia pomocy, określonych w obszarze pomocy państwa.

4. Jeżeli w ramach danej pomocy finansowane są inwestycje generujące zysk, wkład Funduszy dla tych inwestycji powinien zostać ustalony w świetle ich wewnętrznej charakterystyki, w tym wielkości granicy brutto samofinansowania, która jest normalnie oczekiwana dla danej klasy inwestycji w świetle warunków makroekonomicznych, w jakich mają być wdrażane inwestycje, i bez zwiększania wydatków z budżetu krajowego jako rezultatu współfinansowania przez Fundusze.

W każdym razie, wielkość wkładu Funduszy powinna być przedmiotem następujących pułapów:

- a) w przypadku inwestycji infrastrukturalnych, generujących znaczący zysk netto, wkład nie może przekroczyć:
 - i) 40% całkowitego, kwalifikującego się kosztu w regionach objętych Celem 1, który może zostać zwiększony o nie więcej niż dodatkowe 10% w państwach członkowskich objętych Funduszem Spójności;
 - ii) 25% całkowitego, kwalifikującego się kosztu w obszarach objętych Celem 2;
 - iii) powyższe wielkości mogą zostać zwiększone przez kwoty dla form finansowania innych niż pomoc bezpośrednia, pod warunkiem że wzrost ten nie przekracza 10% całkowitego, kwalifikującego się kosztu;
 - b) w przypadku inwestycji w firmach, wkład nie może przekroczyć:
 - i) 35% całkowitego, kwalifikującego się kosztu w regionach objętych Celem 1;
 - ii) 15% całkowitego, kwalifikującego się kosztu w obszarach objętych Celem 2;
 - iii) w przypadku inwestycji w małych i średnich przedsiębiorstwach, wielkości te mogą zostać zwiększone przez kwoty dla form innych niż pomoc bezpośrednia, pod warunkiem że wzrost ten nie przekracza 10% całkowitego, kwalifikującego się kosztu;
5. Odniesienia do regionów i obszarów objętych Celem 1 i 2, zawarte w paragrafach 3 i 4, powinny być także interpretowane jako odniesienia do regionów lub obszarów otrzymujących z jednej strony pomoc przejściową stosownie do art. 6 ust. 1, i pomoc stosownie do art. 7 ust. 4, a z drugiej strony stosownie do art. 6 ust. 2.
6. Działania realizowane z inicjatywy Komisji, o których mowa w artykułach 22 i 23, mogą być finansowane w 100% całkowitego kosztu. Działania realizowane w imieniu Komisji, o których mowa w art. 23, powinny być finansowane w 100% całkowitego kosztu.
7. Wielkości podane w tym artykule powinny być stosowane do działań związanych z pomocą techniczną w ramach programowania oraz do inicjatyw Wspólnoty.

Artykuł 30

Zasada kwalifikacji

1. Wydatki odnoszące się do operacji powinny kwalifikować się do współfinansowania z Funduszy, tylko jeśli te operacje tworzą część danej pomocy.
2. Wydatek może zostać uznany za niekwalifikujący się do współfinansowania z Funduszy, jeżeli został on opłacony przez beneficjenta końcowego przed dniem, w którym wniosek o pomoc trafił do Komisji. Data ta stanowi punkt wyjścia do kwalifikowania się wydatków.

Końcowa data kwalifikowania się wydatków powinna zostać określona w decyzji przyznającej środki z Funduszy. Powinna ona odnosić się do płatności dokonywanych przez końcowych beneficjentów. Może ona zostać przedłużona przez Komisję na należycie uzasadniony wniosek kraju członkowskiego, zgodnie z art. 14 i 15.

3. Odpowiednie zasady krajowe powinny odnosić się do kwalifikujących się wydatków, chyba że Komisja ustali wspólne zasady dotyczące kwalifikowania się wydatków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 53 ust. 2.
4. Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że operacja zachowuje współfinansowanie z Funduszy, tylko wówczas, gdy ta operacja, w okresie pięciu lat od daty decyzji właściwych władz krajowych lub instytucji zarządzającej w sprawie wkładu Funduszy, nie podlega znacznym modyfikacjom:
 - a) wpływającym na jej charakter lub warunki jej wdrażania lub przyznające firmie lub instytucji publicznej nadmierne korzyści

oraz

- b) wynikającym albo ze zmiany charakteru własności danej pozycji infrastruktury albo zaprzestania lub zmiany lokalizacji działalności produkcyjnej.

Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o wszelkich takich modyfikacjach. Jeżeli nastąpi taka modyfikacja, zastosowanie ma art. 39.

ROZDZIAŁ II

ZARZĄDZANIE FINANSOWE

Artykuł 31

Zobowiązania budżetowe

1. Zobowiązania budżetu Wspólnoty powinny być dokonywane na podstawie decyzji przyznającej środki z Funduszy.
2. Zobowiązania dotyczące pomocy, która ma być realizowana w okresie dwóch lub więcej lat powinny być zasadniczo dokonywane rocznie. Pierwsze zobowiązanie winno być dokonane po sformułowaniu przez Komisję decyzji zatwierdzającej pomoc. Kolejne zobowiązania powinny być zasadniczo dokonywane do 30 kwietnia każdego roku.

Komisja powinna automatycznie anulować część zobowiązania, które nie zostało uregulowane przez płatność zaliczkową lub dla którego Komisja nie otrzymała wniosku o płatność, w rozumieniu art. 32 ust. 3, do końca drugiego roku po roku dokonania zobowiązania lub, w danym przypadku i dla danych kwot, po terminie późniejszej decyzji Komisji wymaganej dla autoryzowania działania lub operacji albo po upływie ostatecznego terminu przekazania końcowego raportu, o którym mowa w art. 37 ust. 1; wkład z Funduszy dla tej pomocy powinien zostać obniżony o tę kwotę.

Okres automatycznego anulowania zobowiązań, o którym mowa w akapicie drugim, powinien zostać wstrzymany w odniesieniu do części zobowiązań odpowiadających operacjom, które w wymienionym terminie anulowania są przedmiotem postępowania sądowego lub administracyjnej apelacji ze skutkiem zawieszającym, pod warunkiem, że Komisja otrzyma wcześniej uzasadnioną informację z danego państwa członkowskiego, a informacja zostanie opublikowana przez Komisję.

W każdym razie w sytuacji, gdy istnieje ryzyko zastosowania automatycznego anulowania zobowiązań, o którym mowa w akapicie drugim, Komisja powinna zawsze w odpowiednim czasie poinformować o tym państwo członkowskie i instytucję płatniczą.

Jeżeli niniejsze rozporządzenie wejdzie w życie po 1 stycznia 2000 roku, okres automatycznego anulowania zobowiązań, o którym mowa w akapicie drugim, powinien zostać przedłużony w wypadku pierwszego zobowiązania o liczbę miesięcy jakie upłynę między 1 stycznia 2000 a datą decyzji w sprawie współfinansowania z Funduszy, o której mowa w art. 28.

3. W przypadku pomocy, która będzie realizowana w okresie krótszym niż dwa lata, zobowiązanie co do całkowitej wielkości wkładu z Funduszy winno zostać dokonane w momencie przyjęcia przez Komisję decyzji w sprawie przyznania środków z Funduszy.

Artykuł 32

Płatności

1. Płatność środków z Funduszy powinna zostać dokonana przez Komisję do instytucji płatniczej, zdefiniowanej w art. 9 lit. o), zgodnie z odpowiednim zobowiązaniem budżetowym.

Płatności powinny być księgowane w ramach najwcześniej otwartych zobowiązań, stosownie do art. 31.

Płatności mogą przybrać formę płatności zaliczkowej, płatności okresowej lub płatności salda końcowego. Płatności okresowe i płatności salda końcowego powinny odnosić się do wydatków faktycznie poniesionych, które muszą korespondować z płatnościami dokonanyymi przez beneficjentów końcowych, potwierdzonych przez pokwitowane faktury lub dokumenty księgowe o analogicznej wartości dowodowej.

W zależności od dostępnych środków finansowych, Komisja powinna dokonać płatności okresowych nie później niż dwa miesiące po otrzymaniu akceptowalnego wniosku o płatność, opisanego w ust. 3.

Instytucja płatnicza powinna zagwarantować, aby końcowi beneficjenci otrzymali płatność z Funduszy w możliwie jak najszybszym terminie i w pełnej wysokości. Nie powinny być dokonywane żadne potrącenia, wstrzymania lub późniejsze specyficzne obciążenia, które mogłyby obniżyć powyższe kwoty.

2. Po dokonaniu pierwszego zobowiązania, Komisja powinna dokonać płatności zaliczkowej na rzecz instytucji płatniczej. Powyższa płatność zaliczkowa powinna wynosić 7% środków z Funduszy dla danej pomocy. Zasadniczo może ona zostać podzielona najwyżej na dwa lata budżetowe, w zależności od dostępności środków budżetowych.

W okresie trwania pomocy, instytucja płatnicza powinna wykorzystać płatność zaliczkową na pokrycie z wkładu Wspólnoty wydatków związanych z tą pomocą.

Całość lub część płatności zaliczkowej, w zależności od postępu w zakresie wdrażania pomocy, powinna zostać zwrócona Komisji przez instytucję płatniczą, w sytuacji gdy w ciągu 18 miesięcy od decyzji w sprawie przyznania środków z Funduszy do Komisji nie zostanie przesłany żaden wniosek o płatność. Jeżeli płatność zaliczkowa przynosi procent, powinien on zostać alokowany przez instytucję płatniczą w odnośną formę pomocy.

3. Płatności okresowe powinny być dokonywane przez Komisję w celu zwrotu kosztów faktycznie opłacanych przez Fundusze i poświadczonych przez instytucję płatniczą. Płatności takie powinny być dokonywane na poziomie każdej pomocy i obliczane na poziomie działań zawartych w planie finansowym uzupełnienia programu. Powinny być one podlegać następującym warunkom:

- a) uzupełnienie programu, zawierające informacje wymienione w art. 18 ust. 3, zostało przedstawione Komisji;
- b) ostatni raport na temat wdrażania, zawierający informacje wymienione w art. 37, został przekazany Komisji;
- c) ocena pomocy w połowie okresu programowania, o której mowa w art. 42, po jej przygotowaniu została przekazana Komisji;
- d) decyzje podjęte przez instytucję zarządzającą i Komitet Monitorujący są zgodne z całkowitą wielkością wkładu ze strony Funduszy, przyznanej dla odnośnego priorytetu;
- e) wszelkie rekomendacje, o których mowa w art. 34 ust. 2 zostały uwzględnione w określonym okresie lub powody, dla których nie podjęto żadnych działań zostały podane przez państwo członkowskie, w sytuacji gdy rekomendacje te mają wyeliminować poważne wady w systemie monitorowania lub zarządzania, które utrudniają właściwe zarządzanie finansowe pomocą; wszystkie wnioski o podjęcie działań naprawczych, o których mowa w art. 38 ust.4, zostały uwzględnione, jeżeli wniosek odnosi się do danego działania lub działań;
- f) nie podjęto decyzji o zawieszeniu płatności, zgodnie z pierwszym akapitem art. 39 ust. 2, i Komisja nie podjęła decyzji w sprawie rozpoczęcia procedury naruszeniowej w znaczeniu art. 226 Traktatu, dotyczącej działań, które są przedmiotem danego wniosku.

Państwo członkowskie i instytucja płatnicza powinny bezzwłocznie zostać poinformowane przez Komisję, jeśli nie został spełniony jeden z powyższych warunków, co powoduje, że wniosek o płatność nie może zostać zaakceptowany. Państwo członkowskie i instytucja płatnicza powinny podjąć niezbędne kroki w celu rozwiązania tej sytuacji.

Państwo członkowskie powinny zagwarantować, o ile jest to możliwe, aby wnioski o płatności okresowe były przedstawiane Komisji w trzech transzach rocznie, przy czym ostatnia z nich była przedstawiona do 31 października.

Wnioski o płatności okresowe powinny odróżniać, dla każdego priorytetu, wydatki ponoszone w regionach i obszarach otrzymujących pomoc przejściową.

Suma płatności, o których mowa w ustępach 2 i 3, i które są dokonywane w odniesieniu do danej pomocy, nie powinny przekraczać 95% wkładu Funduszy dla tej pomocy.

4. Saldo końcowe pomocy winno zostać wypłacone, jeśli:

- a) instytucja płatnicza przedłoży Komisji w ciągu sześciu miesięcy od ostatecznego terminu płatności, określonego w decyzji przyznającej środki z Funduszy, potwierdzone oświadczenie o faktycznie poniesionych wydatkach;
- b) końcowy raport na temat wdrażania został przedłożony Komisji i przez nią zatwierdzony;
- c) państwo członkowskie przesłało Komisji oświadczenie, o którym mowa w art. 38 ust. 1 lit. f).

5. Końcowa płatność salda nie może już zostać skorygowana na prośbę państwa członkowskiego, jeśli instytucja płatnicza nie przesłała wniosku do Komisji w ciągu dziewięciu miesięcy od daty transferu końcowego salda.
6. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć władze upoważnione do wydawania certyfikatów i deklaracji, o których mowa w ust. 3 i 4.
7. Nie później niż do 30 kwietnia każdego roku państwa członkowskie powinny przesłać Komisji uaktualnione prognozy wniosków o płatności na bieżący rok budżetowy i prognozę na rok następny.
8. Komisja powinna przedstawić odpowiednie procedury płatności, spójne z celami tych postanowień, dla działań innowacyjnych, o których mowa w art. 22 oraz działań, o których mowa w art. 23, jak również poinformować komitety, o których mowa w art. 48-51.

Artykuł 33

Stosowanie euro

Decyzje Komisji, zobowiązania oraz płatności powinny być określone i dokonywane w euro, zgodnie z rozwiązaniami, które zostaną przygotowane przez Komisję w ramach procedury, o której mowa w art. 53 ust. 2.

TYTUŁ IV

EFEKTYWNOŚĆ POMOCY Z FUNDUSZY

ROZDZIAŁ I

MONITOROWANIE

Artykuł 34

Zarządzanie przez instytucję zarządzającą

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 8 ust. 3, instytucja zarządzająca, określona w art. 9 lit. n), powinna być odpowiedzialna za skuteczność i prawidłowość zarządzania i wdrażania, a w szczególności za:
 - a) ustanowienie systemu zbierania wiarygodnych informacji finansowych i statystycznych dotyczących wdrażania w celu sporządzenia wskaźników monitorowania, o których mowa w art. 36 oraz za ocenę zgodnie z art. 42 i 43; a także za przekazanie tych danych zgodnie z rozwiązaniami uzgodnionymi między państwem członkowskim i Komisją, przy wykorzystaniu w miarę możliwości systemów komputerowych, umożliwiających wymianę danych z Komisją, jak zostało to określone w art. 18 ust. 3 lit. e);
 - b) dostosowanie, zgodnie z ust. 3, i wdrażanie uzupełnienia programu w rozumieniu art. 18 ust. 3, bez uszczerbku dla przepisów art. 35;
 - c) przygotowanie i przekazanie Komisji, po zatwierdzeniu przez Komitet Monitorujący, rocznego raportu na temat wdrażania;

- d) organizowanie, we współpracy z Komisją i państwem członkowskim, oceny w połowie okresu programowania, o której mowa w art. 42;
- e) zagwarantowanie, że instytucje biorące udział w zarządzaniu i wdrażaniu pomocy zachowują albo oddzielny system rachunkowości albo odpowiedni kod księgowy dla wszystkich transakcji związanych z pomocą;
- f) zagwarantowanie prawidłowości operacji finansowanych w ramach pomocy, w szczególności poprzez wdrożenie kontroli wewnętrznych zgodnych z zasadami właściwego zarządzania finansowego i prowadzonych w odpowiedzi na poczynione uwagi lub wnioski o podjęcie działań naprawczych, przyjęte stosownie do art. 38 ust. 4, akapit pierwszy lub rekomendacji dotyczących dostosowania, dokonanych w ramach ust. 2 niniejszego artykułu, zgodnie z postanowieniami tych artykułów;
- g) zagwarantowanie zgodności z politykami Wspólnoty, przewidzianej w art. 12; w kontekście stosowania wspólnotowych zasad zawierania kontraktów publicznych, zawiadomienia przesyłane w celu publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich powinny wyszczególniać te projekty, o których współfinansowanie z Funduszy się ubiegają lub którym przyznano takie współfinansowanie;
- h) zgodność z wymogami dotyczącymi informacji i promocji, o których mowa w art. 46.

Bez wpływu na przepisy niniejszego rozporządzenia, przy wypełnianiu swych zadań instytucja zarządzająca powinna działać zgodnie z systemami instytucjonalnymi, prawnymi i finansowymi danego państwa członkowskiego.

2. Każdego roku, w momencie przedłożenia rocznego raportu na temat wdrażania, o którym mowa w art. 37, Komisja i instytucja wdrażająca powinny dokonać przeglądu głównych rezultatów poprzedniego roku, zgodnie z rozwiązaniami, które zostaną zdefiniowane w drodze porozumienia między państwem członkowskim a instytucją zarządzającą.

Po dokonaniu tego przeglądu, Komisja może przedstawić uwagi państwu członkowskiemu i instytucji zarządzającej. Państwo członkowskie powinno poinformować Komisję o działaniach podjętych w sprawie tych uwag. Jeśli w należycie uzasadnionych przypadkach Komisja uzna podjęte działania za niewystarczające, może ona przedstawić państwu członkowskiemu oraz instytucji zarządzającej zalecenia w sprawie dostosowań zmierzających do poprawy efektywności monitorowania lub rozwiązań odnoszących się do zarządzania pomocą, wraz z uzasadnieniem tych zaleceń. Po otrzymaniu takich zaleceń, instytucja zarządzająca powinna następnie przedstawić kroki podjęte w celu udosonalenia monitorowania lub rozwiązań dotyczących zarządzania albo powinna ona uzasadnić fakt powstrzymania się od takich kroków.

3. Instytucja zarządzająca, na żądanie komitetu monitorującego lub z własnej inicjatywy, powinna dostosować uzupełnienie programu, bez zmiany całkowitej wielkości środków przyznanych danemu priorytetowi z Funduszy ani ich celów. Po zatwierdzeniu przez komitet monitorujący, powinna ona w ciągu miesiąca poinformować Komisję o dokonanym dostosowaniu.

Wszelkie zmiany w elementach zawartych w decyzji w sprawie wkładu funduszy powinny być dokonane przez Komisję, w uzgodnieniu z danym państwem członkowskim, w ciągu czterech miesięcy od dostarczenia zatwierdzającej decyzji komitetu monitorującego.

Artykuł 35

Komitety monitorujące

1. Każda Podstawa Wsparcia Wspólnoty lub jednolity dokument programowy i każdy program operacyjny powinien być nadzorowany przez komitet monitorujący.

Komitety monitorujące powinny zostać ustanowione przez państwo członkowskie, w uzgodnieniu z instytucją zarządzającą, po konsultacjach z partnerami. Partnerzy powinni promować równy udział kobiet i mężczyzn.

Komitety monitorujące powinny zostać ustanowione w ciągu trzech miesięcy od decyzji w sprawie wkładu funduszy. Komitety monitorujące powinny działać w ramach kompetencji i jurysdykcji prawnej państwa członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji i w odpowiednich sytuacjach EIB, powinien uczestniczyć w pracach komitetu monitorującego w charakterze doradczym.

Komitet monitorujący powinien przygotować własne zasady proceduralne w ramach instytucjonalnego, prawnego i finansowego systemu danego państwa członkowskiego i uzgodnić je z instytucją zarządzającą.

Zasadniczo na czele komitetu monitorującego powinien stać przedstawiciel państwa członkowskiego lub instytucji zarządzającej.

3. Komitet monitorujący powinien gwarantować efektywność i jakość wdrażania. W tym celu:
 - a) stosownie do art. 15, powinien potwierdzić lub dostosować uzupełnienie programu wraz ze wskaźnikami fizycznymi i finansowymi, które mają zostać wykorzystane do monitorowania pomocy. Uzupełnienie musi zostać zatwierdzone przez komitet, zanim mogłyby zostać dokonywane dalsze dostosowania;
 - b) powinien rozpatrzyć i zatwierdzić kryteria wyboru operacji finansowanych w ramach każdego działania w ciągu sześciu miesięcy od zatwierdzenia pomocy;
 - c) powinien okresowo badać postęp w zakresie osiągnięcia szczegółowych celów pomocy;
 - d) powinien badać rezultaty wdrażania, w szczególności osiągnięcie celów wyznaczonych dla różnych działań oraz ocenę prowadzonej w połowie okresu programowania, o której mowa w art. 42;
 - e) powinien rozpatrzyć i zatwierdzić roczne i końcowe raporty na temat wdrażania, przed ich wysłaniem do Komisji;
 - f) powinien rozpatrzyć i zatwierdzić wszelkie propozycje zmiany treści decyzji Komisji w sprawie wkładu Funduszy;
 - g) może zgłaszać instytucji zarządzającej propozycje wszelkich dostosowań lub rewizji pomocy, które umożliwią osiągnięcie celów, o których mowa w art. 1 lub poprawią zarządzanie pomocą, w tym zarządzanie finansowe. Wszelkie dostosowania pomocy winy być dokonywane zgodnie z art. 34 ust. 3.

Artykuł 36

Wskaźniki monitorowania

1. Instytucja zarządzająca i komitet monitorujący powinny prowadzić monitorowanie poprzez odniesienie do wskaźników fizycznych i finansowych, wymienionych w programie operacyjnym, jednolitym dokumencie programującym lub uzupełnieniu programu. Przy przygotowaniu wskaźników, instytucja zarządzająca i komitet monitorujący powinny brać pod uwagę indykatywną metodologię oraz listę przykładowych wskaźników opublikowanych przez Komisję, jak również kategoryzację obszarów interwencji, która zostanie zaproponowana przez Komisję po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Wskaźniki powinny odnosić się do specyficznego charakteru danej pomocy, jej celów oraz społeczno-gospodarczej, strukturalnej i środowiskowej sytuacji danego państwa członkowskiego i jego regionów, a w odpowiednich sytuacjach powinny one uwzględniać istnienie regionów lub obszarów otrzymujących pomoc przejściową. Wskaźniki te powinny obejmować w szczególności wskaźniki wykorzystywane do alokacji rezerwy, o której mowa w art. 44.
2. Dla danej pomocy wskaźniki te powinny pokazywać:
 - a) szczegółowe cele, w miarę możliwości skwantyfikowane, dla działań i priorytetów oraz ich wzajemną spójność;
 - b) osiągnięty etap pomocy w kategoriach wdrażania fizycznego, rezultatów i, jak szybko to będzie możliwe, oddziaływania na odpowiednim poziomie (priorytetu lub działania);
 - c) postęp planu finansowego.

O ile pozwala na to charakter pomocy, statystyka powinna zostać przedstawiona według płci oraz wielkości przedsiębiorstw otrzymujących pomoc.

3. Wskaźniki finansowe i postępu powinny być tak skonstruowane, aby informacja zawarta w ustępach 2 lit. a), b) i c) mogła być zidentyfikowana oddzielnie dla dużych projektów.

Artykuł 37

Roczne i końcowe raporty na temat wdrażania

1. Dla pomocy wieloletniej instytucja zarządzająca powinna w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia każdego pełnego roku kalendarzowego przedłożyć Komisji roczny raport na temat wdrażania, zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. c). Raport końcowy powinien zostać przedłożony Komisji najpóźniej sześć miesięcy po ostatecznym terminie kwalifikowania się wydatków.

Dla każdej pomocy wdrażanej w okresie krótszym niż dwa lata, instytucja zarządzająca powinna przedłożyć jedynie raport końcowy. Powinien on zostać przedłożony w ciągu sześciu miesięcy od ostatniej płatności dokonanej przez instytucję płatniczą.

Raport powinien zostać zbadany i zatwierdzony przez komitet monitorujący przed jego wysłaniem do Komisji.

Po otrzymaniu przez Komisję rocznego raportu na temat wdrażania, powinna ona w ciągu dwóch miesięcy wskazać, czy uznaje raport za niezadowalający i podać tego przyczyny; w przeciwnym razie raport należy uznać za zaakceptowany. W przypadku raportu końcowego powinna odpowiedzieć w ciągu pięciu miesięcy od otrzymania raportu.

2. Wszystkie raporty roczne i końcowe powinny zawierać następujące informacje:

- a) wszystkie zmiany warunków ogólnych istotnych z punktu widzenia wdrażania pomocy, w szczególności zmiany głównych trendów społeczno-gospodarczych, polityk krajowych, regionalnych lub sektorowych lub ram odniesienia, o których mowa w art. 9 lit. c), a w określonych sytuacjach ich implikacji dla wzajemnej spójności pomocy z różnych funduszy i spójności między pomocą z funduszu a pomocą z innych instrumentów finansowych;
- b) postęp wdrażania priorytetów i działań dla każdego funduszu w nawiązaniu do ich szczegółowych celów wraz z kwantyfikacją, o ile jest ona możliwa, wskaźników rezultatów i oddziaływania, o których mowa w art. 36 na odpowiednim poziomie (priorytetu lub działania);
- c) finansowe wdrażanie pomocy, streszczające dla każdego działania całkowite wydatki faktycznie wypłacone przez instytucję płatniczą i wykaz całkowitych płatności otrzymanych z Komisji, jak również kwantyfikujące wskaźniki finansowe, o których mowa w art. 36 ust. 2 lit. c); finansowe wdrażanie w obszarach otrzymujących pomoc przejściową winno zostać przedstawione oddzielnie w odniesieniu do każdego priorytetu; finansowe wdrażanie Sekcji Orientacji EAGGF dla działań, o których mowa w art. 33 rozporządzenia nr 1257/1999/WE winno zostać przedstawione na poziomie całkowitej wielkości finansowego wdrażania;
- d) kroki podjęte przez instytucję zarządzającą i komitet monitorujący dla zagwarantowania jakości i efektywności wdrażania, w szczególności:
 - i) działania w zakresie monitorowania, kontroli finansowej i oceny, w tym rozwiązania dotyczące zbierania danych;
 - ii) streszczenie znaczących problemów napotkanych w trakcie zarządzania pomocą i podjętych działań, w tym działań odnoszących się do rekomendacji w sprawie dostosowań dokonanych stosownie do art. 34 ust. 2 lub wniosków o podjęcie działań naprawczych stosownie do art. 38 ust. 4;
 - iii) wykorzystanie pomocy technicznej;
 - iv) działania podjęte dla zagwarantowania promocji pomocy zgodnie z art. 46;
- e) kroki podjęte dla zagwarantowania zgodności z politykami wspólnotowymi, przewidzianej w art. 12 oraz zapewnienia koordynacji całej pomocy strukturalnej Wspólnoty, o której mowa w art. 17 ust. 1 i akapicie drugim art. 19 ust. 2;
- f) w danym przypadku, oddzielny rozdział poświęcony postępowi i finansowaniu dużych projektów i grantów globalnych.

ROZDZIAŁ II

KONTROLA FINANSOWA

Artykuł 38

Przepisy ogólne

1. Bez uszczerbku dla odpowiedzialności Komisji za wdrażanie ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich, państwa członkowskie powinny przede wszystkim wziąć odpowiedzialność za finansową kontrolę pomocy. W tym celu państwa powinny podjąć następujące działania:

- a) weryfikują, czy rozwiązania w zakresie zarządzania i kontroli zostały wprowadzone i są wdrażane w sposób gwarantujący efektywne i prawidłowe wykorzystanie funduszy Wspólnoty;
 - b) dostarczają Komisji opisu tych rozwiązań;
 - c) gwarantują, że pomoc jest zarządzana zgodnie ze wszystkimi stosowanymi zasadami Wspólnoty, a środki postawione do ich dyspozycji są wykorzystywane zgodnie z zasadami właściwego zarządzania finansowego;
 - d) poświadczają, że deklaracje wydatków przedstawianych Komisji są właściwe, i gwarantują, że wynikają one z systemów księgowości opartych na weryfikowalnych dokumentach poświadczających;
 - e) zapobiegają, wykrywają i korygują nieprawidłowości, informują o nich Komisji zgodnie z przepisami oraz informowanie Komisji o postępie postępowań administracyjnych i prawnych;
 - f) przedstawiają Komisji, po zakończeniu danej pomocy, deklaracji przygotowanej przez osobę lub departament, posiadający funkcje niezależne od wyznaczonej instytucji zarządzającej. Deklaracja ta powinna zawierać streszczenie wniosków z kontroli prowadzonych w poprzednich latach, jak również ocenę ważności wniosku o płatność salda końcowego oraz legalności i regularności transakcji objętych końcowym poświadczeniem wydatków. Jeżeli państwa członkowskie uznają to za konieczne, mogą one dołączyć własną opinię do wyżej wymienionego poświadczenia;
 - g) współpracują z Komisją w celu zagwarantowania, że fundusze Wspólnoty są wykorzystywane zgodnie z zasadami właściwego zarządzania finansowego;
 - h) odzyskują kwoty utracone w wyniku stwierdzonych nieprawidłowości naliczając, w danych przypadkach, odsetki od opóźnionych płatności.
2. Komisja w ramach swych kompetencji dotyczących wdrażania ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich powinna zagwarantować, że państwa członkowskie mają sprawnie funkcjonujące systemy zarządzania i kontroli efektywnego i prawidłowego wykorzystania funduszy Wspólnoty.

W tym celu, bez wpływu na kontrolę prowadzonych przez państwa członkowskie zgodnie z krajowym prawodawstwem i przepisami administracyjnymi, urzędnicy Komisji mogą, zgodnie z rozwiązaniami uzgodnionymi z państwem członkowskim w ramach współpracy opisanej w ust. 3, prowadzić kontrole na miejscu, w tym kontrole wrywkowe, w zakresie operacji finansowanych przez Fundusze oraz systemów zarządzania i kontroli, przy czym konieczne jest zawiadomienie o kontroli przynajmniej na jeden dzień roboczy przed jej rozpoczęciem. Komisja powinna powiadomić dane państwo członkowski mając na uwadze otrzymanie wszelkiej niezbędnej pomocy. Urzędnicy danego państwa członkowskiego mogą brać udział w takich kontrolach.

Komisja może zażądać od danego państwa członkowskiego przeprowadzenia kontroli na miejscu w celu zweryfikowania prawidłowości jednej lub więcej transakcji. Urzędnicy Komisji mogą brać udział w takich kontrolach.

3. Komisja i państwa członkowskie powinny w oparciu o dwustronne rozwiązania administracyjne współpracować w zakresie skoordynowania planów, metod i wdrażania kontroli, tak aby zmaksymalizować użyteczność prowadzonych kontroli. Powinny one bezzwłocznie wymieniać rezultaty przeprowadzonych kontroli.

Przynajmniej raz w roku, a w każdym razie przed rocznym przeglądem, o którym mowa w art. 34 ust. 2, następujące elementy powinny zostać zbadane i ocenione:

- a) rezultaty kontroli prowadzonych przez państwo członkowskie i Komisję;
 - b) uwagi przedstawione przez inne krajowe lub wspólnotowe organy lub instytucje kontrolne;
 - c) finansowe oddziaływanie stwierdzonych nieprawidłowości, kroki już podjęte lub oczekiwane w zakresie ich korekty i, jeśli jest to konieczne, dostosowania systemów zarządzania i kontroli.
4. Po przeprowadzeniu badania i oceny i bez naruszenia działań, które mają być podjęte przez państwo członkowskie w ramach niniejszego i kolejnego artykułu, Komisja może sformułować uwagi, szczególnie w zakresie finansowego oddziaływania stwierdzonych nieprawidłowości. Uwagi te powinny być adresowane do państwa członkowskiego i instytucji zarządzającej daną pomocą. Do uwag mogą być dołączone, w danym przypadku, wnioski o podjęcie działań naprawczych w celu usunięcia błędów powstałych w wyniku niewydolności w zakresie zarządzania oraz skorygowania tych nieprawidłowości, które nie zostały jeszcze skorygowane. Państwo członkowskie powinno mieć możliwość ustosunkowania się do tych uwag.
- Jeżeli w wyniku lub przy braku opinii państwa członkowskiego odnoszących się do wyżej wymienionych uwag Komisja przyjmie wnioski, państwo członkowskie powinno w określonym czasie podjąć konieczne kroki, zgodne z wymaganiami Komisji, i poinformować Komisję o swoich działaniach.
5. Bez wpływu na przepisy niniejszego artykułu, Komisja po odpowiedniej weryfikacji, może zawiesić całość lub część płatności okresowej, jeżeli stwierdzi, że dany wydatek jest powiązany z poważną nieprawidłowością, która nie została skorygowana i konieczne jest natychmiastowe działanie. Komisja powinna poinformować dane państwo członkowskie o podjętym działaniu i jego powodach. Jeśli po upływie pięciu miesięcy powód zawieszenia płatności nie został usunięty lub państwo członkowskie nie poinformowało Komisji o działaniach podjętych w celu skorygowania poważnej nieprawidłowości, powinny mieć zastosowanie przepisy określone w art. 39.
6. W terminie trzech lat, o ile nie zostanie to inaczej postanowione w dwustronnych porozumieniach administracyjnych, od wypłacenia przez Komisję salda końcowego dla danej pomocy, odpowiedzialne władze powinny zachować dla Komisji wszystkie dokumenty poświadczające (albo oryginały albo wersje poświadczone dla zachowania ich zgodności z oryginałami na powszechnie akceptowanych nośnikach danych), dotyczące wydatków i kontroli związanych z daną pomocą. Termin ten powinien zostać zawieszony w przypadku postępowania prawnego lub na właściwie umotywowany wniosek Komisji.

Artykuł 39

Korekty finansowe

1. Państwo członkowskie powinno przede wszystkim wziąć odpowiedzialność za badanie nieprawidłowości, działając na podstawie oznak dużych zmian wpływających na charakter lub warunki wdrażania lub nadzorowania pomocy i dokonując wymaganych korekt finansowych.

Państwo członkowskie powinno dokonać wymaganych korekt finansowych w związku z indywidualnymi lub systemowymi nieprawidłowościami. Korekty dokonywane przez państwo członkowskie powinny polegać na anulowaniu całości lub części wkładu Wspólnoty. Uwolnione w ten sposób Fundusze wspólnotowe mogą zostać ponownie wykorzystane przez państwo członkowskie na daną pomoc zgodnie z rozwiązaniami, które zostaną zdefiniowane stosownie do art. 53 ust. 2.

2. Jeśli po dokonaniu niezbędnych weryfikacji Komisja stwierdza, że:

- a) państwo członkowskie nie spełniło swych zobowiązań w ramach art. 1; lub
- b) całość lub część operacji nie usprawiedliwia ani części ani całości wkładu z Funduszy; lub
- c) istnieją poważne wady systemów zarządzania lub kontroli, które mogłyby prowadzić do nieprawidłowości systemowych;

Komisja powinna zawiesić dane płatności okresowe i po przedstawieniu powodów tej decyzji, poprosić państwo członkowskie o przedłożenie uwag i, w danych przypadkach, o dokonanie korekt w określonym okresie czasu.

Jeżeli państwo członkowskie ma zastrzeżenia do spostrzeżeń poczynionych przez Komisję, to państwo to powinno zostać zaproszone przez Komisję na spotkanie, w trakcie którego obie strony we współpracy opartej na partnerstwie dołożą starań dla osiągnięcia porozumienia w sprawie tych spostrzeżeń i wniosków z nich wyciągniętych.

3. Na zakończenie okresu określonego przez Komisję, jeżeli nie uda się osiągnąć porozumienia, a państwo członkowskie nie dokonało korekt, biorąc pod uwagę uwagi dokonane przez państwo członkowskie, Komisja może w ciągu trzech miesięcy podjąć decyzję o:

- a) zmniejszeniu płatności zaliczkowej, o której mowa w art. 32 ust. 2; lub
- b) dokonaniu wymaganych korekt finansowych poprzez anulowanie całości lub części wkładu Funduszy dla danej pomocy.

Przy podejmowaniu decyzji o wielkości korekty, Komisja powinna wziąć pod uwagę, zgodnie z zasadą proporcjonalności, rodzaj nieprawidłowości lub zmiany, jak również zakres i finansowe implikacje wad stwierdzonych w systemach zarządzania lub kontroli państw członkowskich.

Przy braku decyzji zgodnie z literami a) lub b), płatności okresowe powinny zostać natychmiast odwieszone.

4. Wszelkie sumy otrzymane nieprawidłowo, które mają zostać odzyskane, powinny zostać zwrócone Komisji wraz z procentami z powodu spóźnionej płatności.
5. Niniejszy artykuł powinien być stosowany bez wpływu na art. 32.

ROZDZIAŁ III

OCENA

Artykuł 40

Przepisy ogólne

1. W celu ustalenia jej efektywności, pomoc strukturalna Wspólnoty powinna być przedmiotem oceny ex-ante, oceny w połowie okresu programowania oraz oceny ex-post, które mają na celu oszacowanie jej oddziaływania w odniesieniu do celów określonych w art. 1 oraz analizę jej wpływu na specyficzne problemy strukturalne.

2. Skuteczność operacji Funduszy powinna być mierzona poprzez następujące kryteria:
 - a) ich kompleksowe oddziaływanie na cele określone w art. 158 Traktatu, a w szczególności na wzmocnienie spójności gospodarczej i społecznej Wspólnoty;
 - b) oddziaływanie priorytetów zaproponowanych w planach rozwoju i priorytetów włączonych do każdej Podstawy Wsparcia Wspólnoty i każdego przypadku pomocy.
3. Właściwe władze państw członkowskich oraz Komisja powinny zgromadzić zasoby i zebrać dane niezbędne do zagwarantowania, że ocena może zostać przeprowadzona w najbardziej efektywny sposób. W związku z tym, ocena powinna wykorzystywać różne informacje, które przynoszą rozwiązania w zakresie monitorowania, uzupełniane w razie konieczności przez zebranie informacji służących poprawie jej trafności.

Z inicjatywy państw członkowskich lub Komisji, po poinformowaniu danego państwa członkowskiego, mogą zostać uruchomione uzupełniające oceny, w tym dotyczące kwestii szczegółowych, służące identyfikacji dających się przenieść doświadczeń.
4. Wyniki oceny powinny zostać na życzenie udostępnione opinii publicznej. Jeśli chodzi o wyniki oceny o której mowa w art. 42, wymagana jest zgoda komitetu monitorującego, zgodnie z instytucjonalnymi rozwiązaniami każdego państwa członkowskiego.
5. Procedury oceny powinny zostać przedstawione w Podstawach Wsparcia Wspólnoty i formach pomocy.

Artykuł 41

Ocena ex-ante

1. Celem oceny ex-ante jest dostarczenie podstaw dla przygotowania planów rozwoju, pomocy oraz uzupełnienia programu, których częścią powinna być ocena.

Ocena ex-ante powinna być obowiązkiem władz odpowiedzialnych za przygotowanie planów, pomocy i uzupełnienia programu.

2. W celu przygotowania planów i pomocy, ocena ex-ante powinna obejmować analizę silnych i słabych stron danego państwa członkowskiego, regionu lub sektora, jak również ich potencjału. W świetle kryteriów wymienionych w art. 40 ust. 2 lit. a), ocena powinna oszacować spójność strategii i wybranych celów ze specyficznymi cechami danych regionów lub obszarów, w tym z trendami demograficznymi oraz oczekiwanym wpływem planowanych priorytetów działań, określając ilościowo, o ile jest to możliwe, ich szczegółowe cele w relacji do sytuacji wyjściowej.

Ocena ex-ante powinna uwzględniać między innymi sytuację w kategoriach konkurencyjności i innowacyjności, małych i średnich przedsiębiorstw, zatrudnienia i rynku pracy z uwzględnieniem europejskiej strategii zatrudnienia, środowisko oraz równe traktowanie kobiet i mężczyzn, i powinna ona obejmować w szczególności:

- a) ocenę ex-ante sytuacji społecznej i gospodarczej, głównie trendów na krajowym rynku pracy, włączając regiony napotykające szczególne problemy w zakresie zatrudnienia oraz ocenę kompleksowej strategii w obszarze rozwoju zasobów ludzkich i sposobu, w jaki ta strategia jest połączona z narodową strategią zatrudnienia, określoną w narodowych planach działań;
- b) ocenę ex-ante sytuacji środowiskowej danego regionu, w szczególności tych sektorów środowiskowych, które prawdopodobnie w znaczący sposób zostaną dotknięte pomocą;

rozwiązania odnośnie włączenia wymiaru środowiskowego do pomocy oraz ich zgodność z istniejącymi krótko- i długoterminowymi celami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi (np. planami zarządzania środowiskiem); rozwiązania służące zagwarantowaniu zgodności ze wspólnotowymi zasadami w zakresie środowiska. Ocena *ex-ante* powinna dać opis, w miarę możliwości skwantyfikowany, aktualnej sytuacji środowiskowej i ocenę przewidywanego oddziaływania strategii oraz pomocy na sytuację środowiskową;

- c) ocenę *ex-ante* sytuacji w zakresie równych szans dla kobiet i mężczyzn w dostępie do rynku pracy i równego traktowania w pracy, włączając szczególne ograniczenia poszczególnych grup; ocenę przewidywanego oddziaływania strategii i pomocy, zwłaszcza oddziaływania na integrację kobiet i mężczyzn na rynku pracy, edukację i szkolenia zawodowe, zakładanie przedsiębiorstw przez kobiety oraz godzenie życia rodzinnego i zawodowego.

Ocena *ex-ante* powinna zweryfikować stosowność proponowanych rozwiązań w zakresie wdrażania i monitorowania, spójność z politykami wspólnotowymi oraz sposób uwzględnienia indykatywnych wytycznych, o których mowa w art. 10 ust. 3.

Należy wziąć pod uwagę wyniki ocen z poprzednich okresów programowania.

- 3. Ocena działań zawartych w uzupełnieniu programu powinna wykazać ich spójność z celami odpowiednich priorytetów, skwantyfikować, w miarę możliwości, szczegółowe cele priorytetów oraz zweryfikować stosowność kryteriów selekcji, stosownie do art. 35 ust. 3 lit. b).

Artykuł 42

Ocena w połowie okresu programowania

- 1. Ocena prowadzona w połowie okresu programowania powinna zbadać, w świetle oceny *ex-ante*, wstępne wyniki pomocy, ich stosowność oraz stopień osiągnięcia celów. Powinna ona również ocenić wykorzystanie środków finansowych oraz operacje monitorowania i wdrażania.
- 2. Instytucja zarządzająca, we współpracy z Komisją i państwem członkowskim, powinna być odpowiedzialna za przeprowadzenie oceny średniookresowej. Powinna ona obejmować każde Podstawy Wsparcia Wspólnoty i każdą pomoc. Powinna ona zostać przeprowadzona przez niezależnego eksperta, przedłożona Komitetowi monitorującemu Podstaw Wsparcia Wspólnoty lub danej pomocy zgodnie z art. 35 ust. 3, a następnie przesłana Komisji, zazwyczaj trzy lata po przyjęciu Podstaw Wsparcia Wspólnoty lub pomocy i nie później niż 31 grudnia 2003, mając na względzie rewizję, o której mowa w art. 14 ust. 2.
- 3. Komisja powinna zbadać stosowność i jakość oceny na podstawie kryteriów wcześniej określonych wspólnie przez Komisję i państwo członkowskie, mając na uwadze dokonanie przeglądu pomocy oraz alokowanie rezerwy, o której mowa w art. 44.
- 4. W ramach kontynuacji oceny w połowie okresu programowania, powinna być ona uaktualniana i zakończona nie później niż 31 grudnia 2005 w celu przygotowania kolejnych operacji pomocy.

Artykuł 43

Ocena ex-post

- 1. Na podstawie już dostępnych rezultatów oceny, ocena *ex-post* powinna obejmować wykorzystanie środków, skuteczność i wydajność pomocy oraz jej oddziaływanie. Powinna ona również

formułować wnioski odnośnie polityki w zakresie spójności społecznej i gospodarczej. Ocena powinna obejmować czynniki przyczyniające się do sukcesu lub niepowodzenia wdrażania, jak również osiągnięcia i rezultaty, w tym także ich trwałość.

2. Komisja, we współpracy z państwem członkowskim i instytucją zarządzającą, powinna być odpowiedzialna za ocenę *ex-post*. Powinna ona obejmować pomoc i zostać przeprowadzona przez niezależnych ekspertów. Ocena powinna zostać zakończona nie później niż trzy lata po zakończeniu okresu programowania.

ROZDZIAŁ IV

REZERWA WYKONANIA

Artykuł 44

Alokacja rezerwy wykonania

1. Każde państwo członkowskie w bliskich konsultacjach z Komisją powinno ocenić w ramach każdego celu i nie później niż do 31 grudnia 2003 wykonanie każdego programu operacyjnego lub jednolitego dokumentu programowego na podstawie ograniczonej liczby wskaźników monitorowania, odzwierciedlających efektywność, zarządzanie i finansowe wdrażanie i mierzących rezultaty osiągnięte w połowie okresu w nawiązaniu do ich szczegółowych celów początkowych.

Wskaźniki te zostaną określone przez państwo członkowskie w bliskiej konsultacji z Komisją, przy uwzględnieniu całej lub części indykatywnej listy wskaźników zaproponowanej przez Komisję. Powinny one być skwantyfikowane w istniejących, różnych rocznych raportach na temat wdrażania, jak również w raporcie z oceny w połowie okresu. Państwa członkowskie powinny być odpowiedzialne za ich stosowanie.

2. W połowie okresu i nie później niż do 31 marca 2004, Komisja, w bliskich konsultacjach z danymi państwami członkowskimi, w ramach każdego celu, na podstawie propozycji państw członkowskich, uwzględniając ich specyficzne cechy instytucjonalne oraz programowanie, powinna alokować zobowiązania, o których mowa w art. 7 ust. 5 na programy operacyjne lub jednolite dokumenty programowe lub ich priorytety, które zostały uznane za udane. Programy operacyjne lub jednolite dokumenty programowe powinny zostać przyjęte zgodnie z art. 14 i 15.

TYTUŁ V

RAPORTY I PROMOCJA

Artykuł 45

Sprawozdania

1. Stosownie do art. 159 Traktatu, Komisja powinna w okresach trzyletnich przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomicznemu i Społecznemu oraz

Komitetowi Regionów sprawozdanie na temat postępu osiągniętego w odniesieniu do spójności gospodarczej i społecznej oraz wkładu Funduszy, Funduszu Spójności, EIB i innych instrumentów finansowych w tym zakresie. Sprawozdanie to powinno w szczególności dokonać przeglądu:

- a) postępu w osiągnięciu spójności społecznej i gospodarczej, w tym sytuacji społeczno-gospodarczej regionów i wszelkich zaobserwowanych zmian, jak również analizę bezpośrednich przepływów inwestycyjnych i ich oddziaływania na wspólnotową sytuację w zakresie zatrudnienia;
 - b) roli Funduszy, Funduszy Spójności, EBI oraz innych instrumentów finansowych, jak również oddziaływania innych wspólnotowych i krajowych polityk w realizacji tego procesu;
 - c) wszelkich propozycji dotyczących działań Wspólnoty i polityk, które muszą zostać przyjęte w celu wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej.
2. Przed 1 listopada każdego roku, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu, Komitetowi Ekonomicznemu i Społecznemu oraz Komitetowi Regionów sprawozdanie w sprawie wdrażania niniejszego rozporządzenia w trakcie poprzedniego roku. Sprawozdanie to powinno w szczególności dokonać przeglądu:
- a) działań każdego z Funduszy, wykorzystania ich zasobów finansowych oraz koncentracji pomocy, wykorzystania innych instrumentów finansowych, za które Komisja ponosi odpowiedzialność i koncentracji ich zasobów; przegląd ten powinien obejmować:
 - roczny podział według państw członkowskich środków przyznanych i wypłaconych w odniesieniu do każdego funduszu, w tym inicjatyw Wspólnoty;
 - roczną ocenę działań innowacyjnych i pomocy technicznej;
 - b) wzajemnej koordynacji pomocy z Funduszy oraz koordynacji z pomocą przyznaną przez EBI i inne dostępne instrumenty finansowe;
 - c) po uzyskaniu dostępności, rezultatów ocen, o których mowa w art. 42 – wskazując wszelkie dostosowania do pomocy – oraz art. 43, jak również ocenę spójności działań podjętych przez Fundusze z politykami Wspólnoty, o których mowa w art. 12;
 - d) listy dużych projektów współfinansowanych przez Fundusze;
 - e) rezultatów kontroli prowadzonych przez Komisję zgodnie z art. 38 ust. 2 oraz wniosków z nich płynących, w tym wskazania stwierdzonych nieprawidłowości wraz z kwotami wchodzącymi w grę i korekt finansowych dokonanych zgodnie z art. 39 ust. 2;
 - f) informacji o opiniach komitetów, przedłożonych zgodnie z art.48-51.

Artykuł 46

Informacja i promocja

1. W celu konsultacji, o której mowa w art. 15 ust. 1, państwa członkowskie powinny zapewnić promocję planów rozwoju.
2. Bez wpływu na przepisy art. 23 ust. 1, instytucja zarządzająca powinna być odpowiedzialna za zapewnienie promocji pakietu i szczególnie za informowanie:

- a) potencjalnych beneficjentów końcowych, instytucje handlowe i zawodowe, partnerów gospodarczych i społecznych, instytucje promujące równego traktowania kobiet i mężczyzn oraz odpowiednie organizacje pozarządowe o szansach stwarzanych przez pomoc;
 - b) opinii publicznej o roli Komisji w danej pomocy i jej rezultatach.
3. Państwa członkowskie powinny konsultować z Komisją i zgodnie z art. 37 ust. 2 informować ją każdego roku o inicjatywach podejmowanych każdego roku dla celów określonych w ust. 1 i 2 tego artykułu.

TYTUŁ VI

KOMITETY

Artykuł 47

Przepisy ogólne

1. Przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna być wspomagana przez cztery komitety:
 - a) Komitet ds. Rozwoju i Konwersji Regionów;
 - b) Komitet powołany stosownie do art. 147 Traktatu;
 - c) Komitet ds. Struktur Rolnych i Rozwoju Obszarów Wiejskich;
 - d) Komitet ds. Struktur Rybołówstwa i Kultur Wodnych.
2. W sytuacjach, gdy Komitety wymienione w ust. 1 lit. a), c) i d), pełnią funkcje Komitetów Konsultacyjnych stosownie do art. 48, 50 i 51, ma zastosowanie następująca procedura:
 - reprezentant Komisji powinien przedłożyć komitetowi projekt działań, które mają zostać podjęte,
 - komitet powinien przedstawić swą opinię w sprawie tego projektu w terminie, który może zostać wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy,
 - opinie komitetu powinny zostać wprowadzone do protokołu; każde państwo członkowskie powinno ponadto mieć prawo do poproszenia o włączenie swego stanowiska do protokołu;
 - Komisja powinna w jak największym stopniu brać pod uwagę opinie przedstawione przez komitet. Powinna ona informować komitet o sposobie, w jaki bierze pod uwagę jego opinie.
3. W sytuacjach, gdy Komitety wymienione w ust. 1 litery a), c) i d), pełnią funkcje Komitetów Zarządzających stosownie do artykułów 48, 50 i 51, ma zastosowanie następująca procedura:
 - reprezentant Komisji powinien przedłożyć komitetowi projekt działań, które mają zostać podjęte,
 - komitet powinien przedstawić swą opinię w sprawie tego projektu w terminie, który może zostać wyznaczony przez przewodniczącego stosownie do pilności rozpatrywanej sprawy. Opinia powinna zostać przedstawiona przez większość przewidzianą w art. 205 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Jeżeli sprawa podlega

głosowaniu w ramach komitetu, głosy reprezentantów państw członkowskich powinny być ważne zgodnie z wyżej wymienionym artykułem. Przewodniczący nie ma prawa głosu,

- Komisja powinna przyjąć działania, które powinny być stosowane ze skutkiem natychmiastowym. Jednakże jeśli nie są one zgodne z opinią przedstawioną przez komitet, powinny być one natychmiast zakomunikowane Radzie przez Komisję. W takim wypadku:
 - Komisja może odroczyć zastosowanie działania, które przyjęła, na okres nie dłuższy niż jeden miesiąc, licząc od daty ogłoszenia takiej informacji;
 - Rada, działając w oparciu o większość kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w okresie czasu podanym w powyższym akapicie.
- 4. Komisja powinna odesłać raporty, o których mowa w art. 45 do komitetów. Komisja może oczekiwać opinii Komitetu w sprawach dotyczących pomocy w ramach Funduszy, innej niż pomoc określona w tym Tytule. Obejmuje to sprawy, którymi zasadniczo zajmują się inne komitety.
- 5. Każda opinia komitetu powinna zostać przekazana innym komitetom, o których mowa w niniejszym tytule.
- 6. Każdy komitet powinien przygotować własny regulamin wewnętrzny.
- 7. Parlament Europejski powinien być regularnie informowany o pracy komitetów.

Artykuł 48

Komitet do spraw Rozwoju i Konwersji Regionów

1. Komitet do spraw Rozwoju i Konwersji Regionów, składający się z przedstawicieli państw członkowskich i kierowany przez przedstawiciela Komisji jest niniejszym ustanowiony pod auspicjami Komisji. EBI powinien mianować przedstawiciela bez prawa głosu.
2. Komitet powinien działać jako Komitet Zarządzający zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 3, kiedy zajmuje się:
 - a) zasadami wdrażania, o których mowa w art. 53 ust. 2.

Inne Komitety powinny być konsultowane w ramach ich kompetencji konsultacyjnych w sprawie wyżej wymienionych zasad wdrażania, o tyle o ile sprawa ta ich dotyczy;
 - b) zasadami wdrażania, o których mowa w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1261/1999/WE, z dnia 21 czerwca 1999 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego;
 - c) wytycznymi dotyczącymi inicjatyw Wspólnoty, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. a) (INTERREG) i art. 20 ust. 1 lit. b) (URBAN);
 - d) wytycznymi odnośnie różnych rodzajów działań innowacyjnych, przewidzianych przy stosowaniu art. 22 w przypadku pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.
3. Komitet działa jako komitet konsultacyjny zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 2, jeśli omawiane są następujące sprawy:

- a) ustalenie i rewizja listy obszarów kwalifikujących się w ramach Celu 2;
- b) podstawy Wsparcia Wspólnoty i informacje zawarte w jednolitych dokumentach programowych w ramach Celów 1 i 2;
- c) rodzaje działań pomocy technicznej zgodnie z art. 23 w przypadku wsparcia z ERDF;
- d) wszelkie inne pytania dotyczące art. 20-22.

Artykuł 49

Komitet powołany stosownie do art. 147 Traktatu

1. Komitet powołany stosownie do art. 147 Traktatu powinien składać się z dwóch przedstawicieli rządu, dwóch przedstawicieli organizacji pracowników i dwóch przedstawicieli organizacji pracodawców z każdego państwa członkowskiego. Członek Komisji odpowiedzialny za przewodniczenie komitetowi może przekazać to zadanie wysokiemu urzędnikowi Komisji.

Dla każdego państwa członkowskiego powinien zostać wyznaczony zmiennik dla każdej kategorii przedstawiciela wymienionego w pierwszym ustępie. W przypadku nieobecności jednego lub obu członków, zmiennik powinien być automatycznie upoważniony do uczestnictwa w obradach.

Członkowie i zmiennicy winni zostać mianowani przez Radę, działającą w oparciu o propozycję Komisji, na okres trzech lat. Mogą oni zostać ponownie mianowani. Jeżeli chodzi o skład komitetu, Rada powinna dążyć do zapewnienia właściwej reprezentacji różnych zainteresowanych grup. W przypadku punktów obrad mających na niego wpływ, EBI powinien mianować przedstawiciela bez prawa głosu.

2. Komitet powinien:

- a) wydać opinię na temat projektów decyzji Komisji dotyczących jednolitych dokumentów programujących i Podstaw Wsparcia Wspólnoty w ramach Celu 3, jak również Podstaw Wsparcia Wspólnoty i informacji zawartych w jednolitych dokumentach programujących w ramach Celów 1 i 2 w przypadku pomocy z Europejskiego Funduszu Społecznego;
- b) wydać opinię na temat zasad wdrażania, przewidzianych w art. 53 ust. 2;
- c) być konsultowany w sprawie zasad wdrażania, o których mowa w art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1262/1999 WE, z dnia 21 czerwca 1999 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego;
- d) wydać opinię na temat projektu wytycznych Komisji dotyczących inicjatywy Wspólnoty, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. d) (EQUAL) oraz dla różnych rodzajów działań innowacyjnych w kontekście art. 22 w przypadku pomocy z ESF. Komisja może również skierować do Komitetu inne pytania w ramach znaczenia art. 20-22;
- e) Być konsultowany w zakresie rodzajów działań pomocy technicznej, zgodnie z art. 23 w przypadku pomocy z ESF.

3. Dla ich przyjęcia, opinie komitetu wymagają absolutnej większości ważnych, oddanych głosów. Komisja powinna poinformować komitet o sposobie, w jaki uwzględnia ona jego opinie.

Artykuł 50

Komitet do spraw Struktur Rolnych i Rozwoju Obszarów Wiejskich

1. Komitet do spraw Struktur Rolnych i Rozwoju Obszarów Wiejskich, składający się z przedstawicieli państw członkowskich i kierowany przez przedstawiciela Komisji, zostaje niniejszym ustanowiony pod auspicjami Komisji. EBI powinien mianować przedstawiciela bez prawa głosu.
2. Komitet działa jako Komitet Zarządzający zgodnie z procedurą określona w art. 47 ust. 3, jeśli omawiane są następujące sprawy:
 - a) zasady wdrażania i zasady przejściowe, o których mowa w art. 34, 50 i 53 rozporządzenia nr 1257/1999/WE;
 - b) wytyczne dotyczące inicjatywy Wspólnoty, o której mowa w art. 20 ust. 1 lit. c) (Leader).
3. Komitet działa jako Komitet Konsultacyjny zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 2, jeśli omawiane są następujące sprawy:
 - a) ustalenie i rewizja listy obszarów kwalifikujących się w ramach Celu 2;
 - b) elementy interwencji dotyczące struktur rolnych i rozwoju obszarów wiejskich, zawarte w propozycji decyzji Komisji dotyczącej Podstaw Wsparcia Wspólnoty i informacji zawartych w jednolitych dokumentach programujących dla regionów w ramach Celów 1 i 2;
 - c) zasady wdrażania, o których mowa w art. 53 ust. 2;
 - d) rodzaje działań pomocy technicznej zgodnie z art. 23 w przypadku wsparcia z EAGGF;
 - e) wszelkie inne pytania dotyczące art. 20-22.

Artykuł 51

Komitet do spraw Struktur Rybołówstwa i Kultur Wodnych

1. Komitet do spraw Struktur Rybołówstwa i Kultur Wodnych, składający się z przedstawicieli państw członkowskich i kierowany przez przedstawiciela Komisji, zostaje niniejszym ustanowiony pod auspicjami Komisji. EBI powinien mianować przedstawiciela bez prawa głosu.
2. Komitet powinien działać jako Komitet Zarządzający zgodnie z procedurą określona w art. 47 ust. 3, jeśli omawiane są następujące sprawy:
 - a) zasady wdrażania, o których mowa w art. 4 rozporządzenia nr 1263/1999/WE;
 - b) wytyczne dotyczące różnych typów działań innowacyjnych przewidzianych przy stosowaniu art. 22 w przypadku wsparcia z FIG.
3. Komitet powinien działać jako Komitet Konsultacyjny zgodnie z procedurą określoną w art. 47 ust. 2, jeśli omawiane są następujące sprawy:
 - a) ustalenie i rewizja listy obszarów kwalifikujących się w ramach Celu 2;

- b) elementy interwencji dotyczące struktur rybołówstwa, zawarte w propozycji decyzji Komisji dotyczącej Podstaw Wsparcia Wspólnoty i informacji zawartych w jednolitych dokumentach programujących dla regionów w ramach Celu 1;
- c) zasady wdrażania przewidziane w art. 53 ust. 2;
- d) rodzaje działań pomocy technicznej zgodnie z art. 23 w przypadku wsparcia z FIFG;
- e) wszelkie inne pytania dotyczące art. 22.

TYTUŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 52

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na kontynuację lub modyfikację, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, pomocy zatwierdzonej przez Radę lub Komisję na podstawie rozporządzeń Rady nr 2052/88/EWG i 4253/88/EWG, lub jakiegokolwiek innej legislacji, która miała zastosowanie do tej pomocy w dniu 31 grudnia 1999.
2. Wnioski o współfinansowanie z Funduszy operacji, które są przedkładane stosownie do rozporządzeń nr 2052/88/EWG i 4253/88/EWG, powinny być rozpatrywane i zatwierdzane przez Komisję na podstawie tych rozporządzeń nie później niż do 31 grudnia 1999.
3. Przy przygotowywaniu Podstaw Wsparcia Wspólnoty oraz pomocy, Komisja powinna wziąć pod uwagę wszelkie działania już zatwierdzone przez Radę lub Komisję przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i mające finansowe reperkusje w trakcie okresu, który obejmują te podstawy wsparcia i pomoc. Działania te nie powinny podlegać zgodności z art. 30 ust. 2.
4. Bez względu na datę podaną w art. 30 ust. 2, wydatki faktycznie opłacone, względem których Komisja otrzymała wniosek o pomoc między 1 stycznia a 30 kwietnia 2000 i które spełniają wszystkie kryteria określone w tym rozporządzeniu, mogą być traktowane jako kwalifikujące się do współfinansowania z Funduszy od 1 stycznia 2000.
5. Częściowe sumy zarezerwowane dla operacji lub programów zatwierdzonych przez Komisję przed 1 stycznia 1994, ale względem których żadne wnioski o płatność końcową nie wpłynęły do 31 marca 2001, powinny zostać automatycznie anulowane nie później niż 30 września 2001, powodując zwrot kwot nienależnie wypłaconych, bez naruszenia operacji lub programów, które zostały zawieszone z powodu postępowań prawnych.

Częściowe sumy zarezerwowane dla operacji lub programów zatwierdzonych przez Komisję między 1 stycznia 1994 a 31 grudnia 1999, ale względem których żadne wnioski o płatność końcową nie wpłynęły do 31 marca 2003, powinny zostać automatycznie anulowane nie później niż 30 września 2003, powodując zwrot kwot nienależnie wypłaconych, bez naruszenia operacji lub programów, które zostały zawieszone z powodu postępowań prawnych.

Artykuł 53

Wdrażanie

1. Komisja powinna być odpowiedzialna za wdrażanie niniejszego rozporządzenia.
2. Komisja powinna przyjąć szczegółowe zasady odnośnie wdrażania art. 30, 33, 38, 39 i 46, zgodnie z art. 48 ust. 2 lit. a). Powinna ona również, zgodnie z tą samą procedurą i jeśli okaże się to niezbędne w nieprzewidzianych okolicznościach, przyjąć inne zasady dotyczące wdrażania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 54

Uchylenie

Rozporządzenia nr 2052/88/EWG i 4253/88/EWG, zostają niniejszym uchylone z dniem 1 stycznia 2000, bez uszczerbku dla przepisów art. 52 ust. 1.

Odniesienia do uchylonych rozporządzeń powinny być interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 55

Klauzula ponownego rozpatrzenia

Rada powinna dokonać ponownego rozpatrzenia niniejszego rozporządzenia na podstawie propozycji Komisji, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2006.

Rada powinna działać w oparciu o tę propozycję zgodnie z procedurą określoną w art. 161 Traktatu.

Artykuł 56

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Przepisy art. 28, 31 i 32 mają zastosowanie od 1 stycznia 2000.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 21 czerwca 1999 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

G. VERHEUGEN

ZAŁĄCZNIK

FUNDUSZE STRUKTURALNE

Roczny podział zobowiązań w okresie 2000-2006
(o którym mowa w art. 7 ust. 1)

(miliony EUR – ceny z roku 1999)

2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
29 430	28 840	28 250	27 670	27 080	27 080	26 660